

د مینې خدایه ستا کلام دې تل ما ته لارښود سي
مین دې کړم راوښییه چې مینه څنگه دود سي
شنه ژبه، مست خیال او هسک قلم دې چې پېرزو کړ
سپړلي دې چې کړم پوه مې کړه چې واورې څنگه رود سي
ملیار

پنال

شعري ټولگه

Ketabton.com

ملیار حکمت الله
۱۳۸۷ لمریز لېږديز کال

غزل

زرکې دا ستا ښکلو لیمو کې څه اثر پرېوتی
چې د زړه باز مې ستا په درکې مات وزر پرېوتی

وږمې د مړې ځمکې پر سر دم د عیسی وړپو کې
بیا به ژوندی سې پرې له پاسه شین نظر پرېوتی

گلونو وځی له خزو په واورې اور پورې کړی
لاس د سیلۍ نه د کنګل تېره خنجر پرېوتی

چې هڅوي پېښو د پېغلو ته د دښتې بوډی
د مین زړه خوږلن کې گوره څه هنر پرېوتی

وږمې د هیلو کاروان راووست د اوربل سیوري ته
ځکه جبین کې د لیلا نوى اختر پرېوتی

ساقې پام وکړه عطر ویش نه دې چې پاتې نه سو
بېدیا د مینې کې غاټول سوي ځیگر پرېوتی

ښامارد تورو نه گوهر د غزل ځکه باسي
چې د قلم اوده کې سوز د سره ټټر پرېوتی

آخربه ستا خواره اوربل کي ټيک د لمر وټومبي
څاروان د روڼ کاروان په غاړه د گودر پرېوتی

سکور سوی زړه به مې د ستورو په مالت کې منې
د بلال رنگ گوره د حورو پر بشر پرېوتی

د احساس غوټه مې خلاصیږي بس د نور په گوتو
رازمڼ زړگی مې د غزل ټال کې د لمر پرېوتی

خولی د پرنسولپه، لپه باران لا تازه کړ
ملیاره ستا دلاس په اور کې څه شرر پرېوتی

(د وري پنځمه ۱۳۷۷ لمریز کال)

غزل

بستر کې د اورر غم څو مې تن په پخېدو سي
د مينې سور انگار سم گوندي يار په سوځېدو سي

د اوبنــکو څاڅکي اړوم په تال کې د سکروټو
سـينـه په تيغ د وخت کارېم چې لمر په راخټو سي

ريبار د ژبې ولــرم خوږو خوږو ســوالو کې
د هيلو گل ډالۍ کــرم څو جوگه د قبلېدو سي

چې څنگه تېرې سترگې مې ورپرېوځي په لېمو يې
د شرم سورکۍ ورپه را خوره په انگو سي

ورو الوزي نسيم د ســويو سويو اســويلو مې
غوټۍ د سورکو شونډو يې ورو ورو په رپېدو سي

د څــولې بلبل سي تېرې له نارو نه لاس په سر سي
د زړه مــرغه چوڼۍ کې د گوگل په پرېدو سي

مــحــراب د وريځو وتري تکل چې د سجدې کړم
ارمان د پستو شونډ د زړه تل کې په سلگو سي

زه ډوب د حسن سين کي هغه سره سپينه له شرمه
خبر نه چې شېبې د خوږ ديدن په تېرېدو سي

چې سم تندې وهلې شونډې ورسپري جام ته
آذان سي پېشلمی د روژتي پــــه ختمېدو سي

مالت ته د ديدن تېری راغــــــــــــلی تېری درومم
شمېرم به د وخت گوتې خو شېبې د بیا لیدو سي

(د غوايي څلورمه نېټه ۱۳۷۷لمريز کال)

د نور څنې

غسل د باران ته د غزل ناوې برېنډه سوه
تود بازار د مینې سو حیا ترېنه په څنډه سوه

بیا دورې د عطرو د وږمې په لاس کې ولوېدې
نقد یې ځای و نیوه سېلۍ ترینه په منډه سوه

دا د چا د سوي زړه خوړلن دی په بیدیاوو کې
زیرې د چا راغی د غمجنې خلاصه ټنډه سوه

دم د کوم عیسا کفن د سپینې واورې وڅـیرـه
تېره چې وروستی سلگۍ د مرگ له پراته څنډه سوه

لـمـر په ډېره مینه پر غریب څنې د نور کاري
لښته د سیلۍ یې لوڅو ډډو څنې لـنـډه سوه

بـنـځـکاري تر پالنگه یې رسېدلی د ملیار قدم
زوکړه د گل لـري نه ده ځمکه گوره ټنډه سوه

(د وري دیرشمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

نه ماتېدونکې

ستاد زلفو کړليچو کې خوځند يون به مې مات نه سي
سرکې ستاد کوچۍ مينې پروت جنون به مې مات نه سي

د زرگي پر سر به ماته د ســـرو شونډو پيمانه کړم
سوی ستونی به پرې لوند کړم هوډ پښتون به مې مات نه سي

څو گربت دارمان کاري د ياغي احساس وزرونه
د سپوږمۍ د بنار په لورې الوتون به مې مات نه سي

ږدم د ســـتورو سپين خالونه د تيارې په توره ټنډه
رون خيال، ځلانده لاره، پاک مضمون به مې مات نه سي

وختـــه وسولوه گوتې څو کوی سې رڼوه مې
پـــه توده غېږ يې پرېوځم شين پرون به مې مات نه سي

پوکوه د باد شپيلۍ دې ريږدوه تش منځي دروي
زه د لـــورې سروې ډډ يم ټينگ سکون به مې مات نه سي

که ته حـــوره د جنت سې زه به تور رنگ د بلال سم
ستاد سپين جبين په لورې پورته تلون به مې مات نه سي

ما دې لار کې غورځولی پاس پر سړي پښه رسا ږده
چېرته جوړ له بښې نه دی زړه مفتون به مې مات نه سي

زه موجود صنم مې رنگ دی زه درياب نگار مې خنګ دی
که دنيا رقيب، رقيب سي کلک تړون به مې مات نه سي

(د غوايي نولسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

متکور

ډېرى د زوزو په لـــــــبمو اړوو
په ټټ د خوله غړپ د ترخو اړوو

دارو د زهرو په سيلاب جوته سو
د زړه پرهر په ســـــــره اورو اړوو

گـــــــوندي که ورد مراد وټکوي
پورته خپې د اســـــــويلو اړوو

د هيلو بڼ ته د ورتگ پـــــــه تمه
د دمې مېنه پـــــــه ازغو اړوو

د زړه ډال نه ســـــــته د بڼو غشوله
پـــــــه تېښته کلې پر اوږو اړوو

د لټۍ خـــــــنو کې ويده نه سو وينښ
خـــــــومره چې ژبه په پښتو اړوو

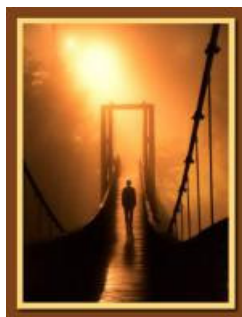
شهيد ارمان مو د زړه تل کې خښ دى
پر ســـــــررې خاورې د سلگو اړوو

تندر نیـــــولی لمر د کلي زموږ
تور د تیارو خـــــه له په شپو اړوو

د خـتـگـر کـوږ نـیـت تـه پـام نه کوو
وړانـی د مېنې پـه پـردو اړوو

د غره په حد کې واره سپي رانغی
ملـیاره گاتی به ترخو اړوو

(د غبرگولي خلورمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

د رحمت باران

د اور په دښته خڅېدلی خاڅکی
د وریځ له سترگو نه یم
خیر دی که ومې ځیښي سرې سکروټې
خوزه به ونه ایشم
زه به سړه کړمه لمبه د غضب
او د ایرونه به یې
شین سر راوغوړیږم
د گلو اور به پدې دښته باندې ولېږم
کرکه به ووژنم، مرگی به مړ کړم
او ژوند به وکړمه

(د غوايي اته ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

خوب

بوډی په منډه منډه راغله د چینې غاړې ته
خو زرين خوب د سترو ستروگو خپل اوبو ته کړي تېر
خو چینه وچه وه ډېری وو پرې سپېره کودړي
د بوډی چاودې شونډې وښورېدې
خه یې د ژبې لاندې وویلي
د پورې شنه کلي باغو ته یې په حسرت وکتل
او خوب یې خوب پاتې سو.

(د لړم نهه ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

مروره اوښکه

زړه کې يوه خبره تاو راتاوه سي
سره د اور بڅره تاو راتاوه سي

غواړي چې تاله د شونډو ويلې کړي
ډېره زوروره تاو راتاوه سي

څاري د ميوڼد د زمرو لاره نن
پېغله سترگه وره تاو راتاوه سي

کله له اټک نه څادر لري کړي
کله له خبره تاو راتاوه سي

ماري د ټټر نه لال د زړه غواړي
مسته پاروگره تاو راتاوه سي

زلفي د نور کاري پرویده احساس
خومره خوندوره تاو راتاوه سي

خوله سوالگره نه ده خو الفت پسې
کې د سوال سندرې تاو راتاوه سي

زما ملنگي هيلې گل ورک کړی دی
ژارې له انځره تاو راتاوه سې

بیا سترې ککۍ د سالدو اور غواړي
گرځي له گودره تاو راتاوه سې

نه خاشي گريوان نه سته په سترگو کې
اونښکه مروه تاو راتاوه سې

غوڅ به د مليار ژبه سرونه کړي
لږ که بېخوره تاو راتاوه سې

(د غوايي پنځمه نېټه نارنج گل مشاعره ۱۳۷۷ لمريز کال)

کرلی لمر

(له اغـیـار سره خنداڅه په کار نه ده)
یارانه د میچ عنـقـاڅه په کار نه ده

دور بریښ د سپینو غاښو درنه غـوـاړي
د کنډاسې خوله خـنـداڅه په کار نه ده

ژبه مله سوه د احـسـاس د لیونیانو
عـقـله وېره له بلاڅه په کار نه ده

په شپېلۍ د محبت به زلفې تـاـل کړم
دې ښـاـمار لره همـساڅه په کار نه ده

برمې زړه دی سـپـخېدلی کوزه پرې دی
درزي راسه نور د عاڅه په کار نه ده

لبونۍ به کـمـه ژبه لیونۍ ته
تش په سـتـرگو کې ویناڅه په کار نه ده

خپې اوښکې سوی ستومانه له پایبوسه
سه راښکته پرې حیاڅه په کار نه ده

پرهر گل مې اوبوم په نم د اوبنـــــــــــــــکو
چاودو شونډو ته موسکاڅه په کار نه ده

سړ په لاس رقيب آباد کې به دې ستايم
په ټيټکو د اوبن غلاڅه په کار نه ده

شهزادگۍ د ارمانو مې غم پخه کړه
گريوان نه سته دی ژړاڅه په کار نه ده

ډول سړني لره مې غوړې څنې ساتم
د پردو ساز ته گڼاڅه په کار نه ده

د پگړۍ پر سرد وږي شمله بنايي
بې له دې بله سوداڅه په کار نه ده

زه مليار کرلی لمر لرم په زړه کې
د سپوږمۍ ماته رڼاڅه په کار نه ده

(د غبرگولي اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

د لوگرو ميره

ورپانگې د جبين دې د سسپورمې له مخ نه ځل ريبي
رد ځواب د شونډو دې ماشوم ارمان نه پل ريبي

ول دې د سکرو توشونډو سيځي د احساس فصل
لور مې د قلم ځکه لمبه لمبه غزل ريبي

خومره که باڼه کړي په رنځو تېره د قاف بڼه کلي
ستا ساداه ککې له نورو سترگو نه کجل ريبي

ستونی مې گړنگ سي کمکي سوال مې په خاپوړو سي
خال د غونډې زني دې د خولې د خواست تکل ريبي

اوړي د حيا ويرې رنگوننه اننگو کې دې
کله اور سي واوره کله سره لمبه کنگل ريبي

دا چې شونډې ست کوي او سترگې دې گواښونه کړي
دواړه دي ملگري د مين د زړگي تل ريبي

پرېوته کوهي د زرخدان کې مې يوسف نظر
گوري د زمزم خپوته تش کتو کې جل ريبي

مات به جام د شونډو سي آخرد تلوسو په لاس
پاس شراب خزي لاندې نه تنده ده ده مرچل ريبي

نه به مري مليار خپردی که تېره سوی په څنگ تربنه
عطر د خورو زلفو دې ژوند بڼي اجل ريبي

(د چنگاښ څلورمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

خليله خوله

د حيرت چـيغـه له گوگل د پرنـبـتـو ووتـه
چـي مې کوچـي مينه خـزونه د کمخو ووتـه

نه چې بنـکاري نظـر د زړه سر پرېه بنو نښه کړ
بڼه د حـوړو مې کوډل نه د لـېـمـو ووتـه

ډيوه وه بله د نـظـر ژبې لـيـلا خـتـله
حـيا سـوه خـپـره له دېرې نه په توبو ووتـه

د خولگۍ ویش وار مې په غسل د خولو کې سوتېر
کـافر هـتـدېه مې ثواب نه د سـجـدو ووتـه

توپان د مينې مې گلـخانگه کړه را پنگه پرما
هـيـله د زړه مې په شربت د شونډو سرو ووتـه

نمروده عـقـله تا گڼلې وې سـکـروتي شونډې
خليلې خـوـلې ته مې غوټۍ له سرو لمبو ووتـه

(د چنگاښ شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

سيوري

هغه چې سيوري نه لري نو لمر په کانو ولي
سالار د تروږمو ځکه سحر په کانو ولي

څوک نه سته چې سلام د نه ويشتو وکړي بنکاري ته
د کرکې گوتې آن د خيال وزر په کانو ولي

رېبار د پاکې مينې ځکه نه رسي مالت ته
بنکاريږي کوم ناولی برگودر په کانو ولي

بنايسته د شيرينۍ اوربل به بچ سي له تاوانه
مومن لالی تورمخې پاروگر په کانو ولي

سپين ستوري د وطن مې پرديسي دوږو سپېره کړل
د وخت دغه ناتار مې د زړه سر په کانو ولي

کاروان د ارمانونو په بيلارو لارو سرسو
تر شا غليم د تللي پله اثر په کانو ولي

په گاتو به د سترگو بنکلو م هر يو گوزاريږي
رقيب مې چې په لمس د دلبر په کانو ولي

ملـياره نازولي کبر دومره پنډه کـپرې
ما سـر ورته نيولی دا خـيگر په کـانو ولي

(د چنگاښ پنځه ويشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

د مینې ګایه

څاڅکي، څاڅکي څڅېده د زړه په دښته
اوبوله یې د مینې بڼه کلي لښته

د الفت بوتی چې ټول غوتی، غوتی سو
د باران ناوې سپرلي کې سوه پرې سخته

تور تندی مې د اشنا په وره کې مات سو
چاته نه ژاړم له دې ناکامه بخته

که زه، زه وم نوبه زما په خوښه خرڅې
اوس د بل په مراد گرځه یاغي وخته

سي نیمکې پرې په بل څه ګایه د مینې
د پښتو ژبه ســـــو گند لره سوه هسته

چیغه

چا په گناه چا په توبو و خوړم
څه عقلمن څه لیونو و خوړم

په غاښ چیچلو مې پولاد ویلې کړ
خو د ورېنمو زولنو و خوړم

کرار، کرار یې راته پښې څـتـلـې
نسکور گړنگ سومه څپو و خوړم

ډېرې مې وایستلې داړې آخـر
کنډاسې خوله ژامو پستو و خوړم

هغه سـوـگـند سومه چې پلې نه سو
ډېرو ناولو، ولو خولو و خوړم

مرتدو شونډو په ښکاره څـتـلـم
شېخې خوله شاته د پردو و خوړم

ذهین سـرـو نو کې بې سره سـوـمه
په غېرو سرتشو سرو و خوړم

لکه چې پرنه سي د وړانگو خوراک
د گل وطن مخ نه شغلو و خوړم

لمبه سوم و سوځېد م دوړې سومه
شهید و او بنکو سترگو سرو و خوړم

د گربت څیرې ککۍ چا ترلي
تپس په خورنگه خبرو و خوړم

ملیاره دادې د شاړېن چيغې دي
وايي سپرلی بوله سرو و خوړم

(د زمري پنځمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

د غم تیکی

ای د صبا ستوریه د شپو له تیګي ووځه
وسپړېږه گل سه د ازغو له تیګي ووځه

خو به لیونیه شـمـېړې ولونه د خورو زلفو
څه د سپوږمۍ بـنـار ته د تیارو له تیګي ووځه

ماړې د تتر نه به دې لال د زړګي وباسـي
نورد پاروګرې د کمخو له تیګي ووځه

خپله مینه مینه سه دارو سه ناسـوـر تپ لره
بس د بل په یاد د شوګیرو له تیګي ووځه

وڅخېږه لاندې ګوندې زړه شین سي ګلونه سي
اوبنګې پښتنې نورد بڼو له تیګي ووځه

هیلي راژوندی سه د سپېرو شونډو په څوکو کې
پړق ووه خندا سه د سلګو له تیګي ووځه

خیاله هرڅه مات کړه خو د زړه کعبه ودانه کړه
مینه کې د نورو سوګندو له تیګي ووځه

گل سه په سکرو ټوکې، نمرود سرونه وڅنډه
اې خلیله عشقه د لمبو له ټيکي ووځه

وینې مې اوبه سوې اسویلی مې د وږمې خپې
لښتې نوره شنه سه د غرمو له ټيکي ووځه

مړه سول مقتديان امامه گوره ماسختن دې کړ
ماته کړه روژه دې د توبو له ټيکي ووځه

(د زمري شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

نغمه، توره او قانون

مستته نغمه یم د بلبلو پسرلی جوړوم
خلانده توره یم، قانون یمه سړی جوړوم

دا چې کترې کوشه پروم د ټوکیدلي صورت
لیونی نه یمه د مینې لویونی جوړوم

ما په بیلتون کې پخې کړي د وحدت قصیدې
زه د احساس په دم کودړونه منگی جوړوم

د سینه چې کې د خوږلن مخ نه ابرې خنډمه
داني داني یې ټولوم ترېنه زړگی جوړوم

سترو لیمونه را توییرم په کمره د ټټر
د نور خړوبی یم له کانونه غمی جوړوم

کجکول په غاړه ټپي زړونه، ځیګرونه غواړم
د ځلمي هوډ خو ځنده ده یون ته سپیلنی جوړوم

خیر که سوځیږم څاڅکي څاڅکي پرې له پاسه څاڅم
د الفت مزي ته مرجانو کې سوری جوړوم

ونيسه وږي د غنمود ملـيار غـزله
آزمون د وخت ته د احمـد بابا لمسی جوړوم

(د وږي شپږمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

ستري او بنكه

لاندې څـڅـېدلـه خو ستنه سوله
بنكاري ستري او بنكه پښتنه سوله

تلله خداي خبر د چا خاطر وو چې
بيا د سترگو كور كې ميلمنه سوله

اوس يې د جـبـين ليدو ته تېرىم
خومره په پورني كې درنه سوله

زه يې نارواوولـره هو كړمه
دا زما روا سوالو ته نه سوله

ورو په ورو د تورو زلفو ماره يې
تاوه سو مليار ته زولنه سوله

(و وېي اتمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز كال)

د شونډو اېلېنډ

خپل دي رانه پاتي په پردو مې گـرځوې څه له
حسنة د ژوندو په هديرو مې گـرځوې څه له

زه خو بس د ستا جبين ته سوى ســــپېلنى ومه
بنكېلې اوس د نورو په سرو مې گـرځوې څه له

ما دې د سپين مخ لارو كې ډېرې شــــپې ليدلي دي
لمر كې مې دېره كړه په تيارو مې گـرځوى څه له

دا چې راته مينه كې له جــــرم اوله توبو وايي
پرې مې ږده په داســــې ليونو مې گـرځوى څه له

ما خومې دا خامه ځواني ســــتا په خوله كې درگړه
پورته مې كړه وريت سوم په لمبو مې گـرځوى څه له

خيره به سي د شونډو په ايلېنډ كې لږ څه مېنه را
زه ساده كوچى يم په بيارو مې گـرځوې څه له

پرېږده څاڅكي، څاڅكي لاندې توى سمه سيلاب سمه
وخته دا په څوكو د بڼو مې گـرځوې څه له

ته يې ناسپړلې غوتۍ زه مـليارد حسن يم
لاس راكړه چې گل سې په ازغو مې گـرځوې څه له

(د وږي شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز كال)

د سترگو جنگ

پېښه يې د سترگو خو باڼه د زړه په سر لگي
هر ماشوم چې کاني واري په قلندر لگي

سپين مخ نه بې شين ټيکری سولرې سا مې لنډه سوه
بيا مې په چوڼۍ کې د څو گل د زړه وزر لگي

څه وکوم شېخه دې گناه نه ځان نيوی نه سم
چېرته چې وي بڼه کلي زما ترې پرې نظر لگي

اوس دې چې دمه کړمه پالنگ کې سرد شونډ ورا
دې جنت د حسن کې جامونه د کوثر لگي

خياله چې ټيټه نه سې هسکه مېنه تل د هسکويي
هر چېرې لومړی په لوړو څوکو نور د لمر لگي

(د تلې لومړۍ نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

د شونډو خيبر

تا پرون صبا وېلي خونن په بل صبا تـېرې
هر ځل چې مې وار رسـيږي ور دې د ښکلا تـرې

خو چې مې رتې زه به نارو نه لاس په سر نه سم
يوه ورځ به مې خوله په خبر د شونډو خامخا تـرې

زلفې مخ نه لـري کړه سپوږمۍ تندر نه وباسـه
ښکلې خو په تورو تروږمـو سپينه رڼا تـرې

اوس دې چې ورشو کې د ځوانۍ ښکلا شنه سوې ده
آس مې د نظر څه له پـه پـري د حـيا تـرې

تا خو دې د حسن بڼې ته زه مليار نيولی وم
دا د پير بابا په توغ ريښکۍ په نوم د چا تـرې

(د زمري اوږه لسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

د زړه زړی

دا چې ته یې سره سپینه زما رنگ لکه مړی دی
ستا پسه اننگو کې مې کرلی د زړه زړی دی

خود به تنده زور کوي د خولې پسې به خوله غواړم
تا مې دا تناکې ځیگر مالگه کې لړلی دی

څو پکې د شونډو له انگور نه جوړ شراب نه یې
مات سه ساقی خم دې زما خمار لره نیمگړی دی

حسنة تا خو لېچې ډېرې تاوې کړې خو شرنگ نه سو
زه کونېم که چا دې له بنگړو نه شور شړلی دی

هسک اور مېړ به گرځي په ورشو کې د تنکۍ مینې
خو د خیال د آس غاړه کې ستا د زلفو پړی دی

دا چې مې غزل نه نن د وړیت ارمان لوگی خیرې
چغ مې د سندرو په ځنځیر د اور تړلی دی

مست سه ابا سینه برید د اور سه د رقیب پله ته
نور نو د ملـیار د صبر کلی اوبو وړی دی
(د تلې اوومه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

غزل

د سرو شونډو خزہ کې دی سرتېری د پېزوان پټ
ارمان یې له گوزاره ځکه ځان کې ساتي ځان پټ

د اور غوړونه څک دي د احساس غوړونه سوځي
په زغره کې د تورو ترپنه ساتمه جانان پټ

په خال مینه ستا کړې سجدې د گرجېدو دي
د وریځو د محراب لاندې دی سپینو کې شیطان پټ

د اوبنکو پېغله ووته سرتوره له لېمونه
له شرمه مې زخمونو د ټټر کې سوگرېوان پټ

سپرلیه لږ څه وسپړه دا تورگل د بڼو یې
بنکارېزي رانه دې کې دی زمانه ټول جهان پټ

روژه مو سوه کلونه ملابانگ مو ترغوړنه سو
امام د کلي نه دی؟ کوي ځان لره آذان پټ

ملیاره بڼا پېری د زړه د نور حجاب کې ساته
د نن دا ټولې بڼکې لري سترگو کې دیوان پټ
(د تلې شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

د وخت پېغله

زړه د مینې مسلمان سوشپه او ورځ دعا د جام کړي
په محراب کې ستا د وریځو تور امام پسې قیام کړي

ستاله غاړې نه رابښکته گلورین ځای کې دمه وه
اوس هغه اوبښکه زمزم سوه ډک جامونه یې سلام کړي

د بڼو لښکر دې ټول سورتو سترگو دې اور بند کړ
پښتانه سره جرگه سول فیصله په نوم د قام کړي

د مین تېرې زړګي مې سوال روژه دواړه په خوله دي
خود سړو شونډو مالکه یو ماښام نه بل ماښام کړي

ګوره ودې لید چې ناوې د قدرت څومره ده ښکلې
ملا! ته چې پرې مین سوې خود یې هیله خاص او عام کړي

نه پوهېږم ورته څه سم دا د وخت پېغله لــه وریځو
کله جوړ راته محراب، کله لیندۍ کړي کله دام کړي

(د لړم نهه ویشتمه ۱۳۷۷ لمريز کال)

بوره زرکه

خانگه، خانگه هيله د رڼا په لمن پرېوته
اونېکه مې زمزم سوله چې ستا په لمن پرېوته

مار و خوړل خبرې چې بې بوره زرکه ولاړله
خداي خبر سلگۍ سلگۍ د چا په لمن پرېوته

دا چې چغ شهيد سو د بلبل په خوله کې، گل و مړ
نه چې د يار ژبه د بڼې پرېوته په لمن پرېوته

وړي بارد سلگيو پېغلې شونډې په تنکو څوکو
سترگه د کوم گېرد خندا په لمن پرېوته

ميره د سړاب به سي اوبه ما جل و هلي ته
پېغله د آمين که د دعا په لمن پرېوته

اوس به په توبو توبو دنيا په توبو راوړي
ناوې د تقدير مو د ملا په لمن پرېوته

نن د غزل تورو نه د چا د راتلو غږ راځي
بنکاري چې د بخت ملکه زما په لمن پرېوته
(د لړم نهه ويشتمه ۱۳۷۷ لمريز کال)

د زفاف شپه

خومره ښکلې شپه وه محتسب ځنې حساب ورک وه
زما نه وې تسبې ورکې مالا ځنې کتاب ورک وه

زه نشه، پتنگ نشه، ډيوه نشه وه جام نشه
ما نه ليد ساقې، ساقې زه نه ليدم شراب ورک وه

زما ښې د شونډو خلاصه وه ستاد سپين بدن
هوبن سره حيا وه تللې حسن نه حجاب ورک وه

هرڅه هرڅه ځل وهل د مينې نور وينځلي وو
شېخ نه ؤ، دوره نه وه، عذاب نه ؤ ثواب ورک وه

شونډې به لا وچې نه وې جام به بل راپرېوتو
تنده وه هر لوري ډک رودونه وو سراب ورک وه

زما آدم خيال کوډل د مينې نه راونه ووت
زلفې د درخوويې لوبولې ترې رباب ورک وه

تېره شپه جنت کې وم مېلمه کوربه مې حوره وه
زما نه وو سوالونه ورک هغې ځنې ځواب ورک وه

کېښودو بلبل یو شاخکی عطر د غوتۍ خوله کې
پانی په چکچکو سوي مطرب نه نغمه باب ورک وه

(د لړم نهه ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

د کڼو ښار

د زړگي مليار مې پوند سو گلان غواړي له انځره
د کڼو ښار کې يې سوال دی د گونگي د خولې خبره

يکه زار يې دی وژلی، بگتي، لنډۍ ژپړي
د ډول ستوني کې ده ماته د پښتون د بخت سندره

لکه سورد اسرافيل سو هر پوکي کې اېلېند وژني
د شپونکي شونډې پردی دي که شپېلۍ سوه مروړه

يا حسونه نظر وژني يا نظر د سترگو بد سو
که نه څومره مات منگي مو سپېلني کرل له گودره

د دنيا غيرتي خدايه بل ميوڼد زما په نوم کړې
زير ايوب زړگی مې غواړي بيا ملاله سترگه وره

فرياد چېرته يوسم شېخه په هيڅ حد تړلې نه ده
زما د زړه د خراغ غله ده يوه پېغله پاروگره

زه خو ځښت هغه څپه ده بې له مانه ښکلې هيڅ ده
که هغه خور د ســپوږمۍ ده زه د لمړيمه بشره
(د ليندۍ لومړۍ نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

جلاد لمر

ته سپوږمۍ که پرېنسته يې څه بلا يې تبغ نظري
ستا پښو ته کڼاوې سوي د رڼو ستورو ککري

خبر آذان د مينې وکړه د ماشوم احساس په غوږ کې
گير خيال مې مسلمان کړه اې د حسن پېغمبري

سره مېنوکه سرې منگلې هسې گرځي زيار تو کې
زما د زړه باز يې خير لى دې پستې سپينې کوتري

دوزخي بادونه بار دي د وږمې په نرمو ولو
دارد وړانگو کې ځيرې پېغلې زانې سپين وزري

د رڼا توره په لاس کې لمر جلاد سو ستوري وژني
مرگ د نور په گډالمانځي د تيارود ديو لښکري

پر سپدلې سينې اوږي ځوانيمرگ کبان اوبو کې
د چينې تي زهرجن سول ترېنه نه راځي شکرې

دېر گلونه د بڼو ووتاندو هيلو غوړولي
پانې، پانې اوس رږيږي لار بدله کړه دلبرې

کم اصله

ما هډو ورته تيلي کړلو
د زړه وينې مې تيل کړې
ما ويل چې به ډيوه سي
خو
هغه شيطان خراغ سو.

(د مرغومي اوږه لسمه شپه ۱۳۷۷ لمريز کال)

د راز کیسه

تش جام داسې کیسه په خوله برېنده وه نیولې
چې شېخ بیګا د رزد جینۍ ګنده وه نیولې

په ټوکو، ټوکو پېښه د چا د شپې وښوېدله
سبایې بیا په تور خواړه ملنډه وه نیولې

سودا په رضا سوې زهده زه ملامت نه یم
د شونډو پېغلې خپله سینه ټنډه وه نیولې

د لمر امام ویده وو خو ګل پرېښې وڅنډلې
پستې دا د مزې شپه ډېره لنډه وه نیولې

پنډې د وچو شونډو مې پېزوان ته عرضي ناست وه
د خال سپاهي ترې بیا د شاتو ګنډه وه نیولې

(د مرغومي اوږه لسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

جواز

په ملا نری ځلمی مچکې له گل مخو اخلي
خو ستا له وېرې خوږې نارې تو کوي خوارکې
ته بیا په هر سهار ها خپلې مبارکې شونډې
په دې توکړو باندې ښې غوړوې
ته د مچو په تفاله خوله ترکوي خو زموږ
ماشوم د شونډو ته بېو د گناه بوخ، بوخ کوي
ستا شات خوړلو ښه جواز د ښکلولو راکړي
نوزه هم والو تم، مچی سوم، ښي د ښکلو ته ځم
پوه سوم چې شات دومره خواږه دي نو مچو به څه وي
ولاړم مچکې له پی مخو اخلم
او ته کندو ته راخته!

(د مرغومي دېرشمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

بدر

سالارد بنود نور په ځل جنگ د کابې گتلی
لاهلېوال د یون بل بدر له لمبې گتلی

د رڼا گوټې د تیارې مړۍ ته ورسېدې
یاغي ملنگ جنت د حسن له توبې گتلی

د ارمان مېنه مې ولجه کړه روماني ملکو
واک د خندا مې د پېزوان لاندې سوې گتلی

د جواړي میدان کې څه بایلې ناکامه بخته
لال د زرگي خود آزمون تېرې شېبې گتلی

شېخه هغه پالنگ چې ته یې تر سبا یادوې
ملیار په نره د انګورو په تسبې گتلی

(د زمري اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

د زرگي چونغر

د خوږې حورې خوله چې ستا له جامه پاتې شوې
د بڼکلا د ياد تسبي ده له امامه پاتې شوې

روژتې لاليه څه سوي دا د سپينې خولگۍ مير
ستا په تمه ډډې شونډې خو ما بڼامه پاتې شوې

د لمبه زرگي چونغر کې لا د ککوبک آواز دی
داسې مه گڼه چې زرکه له کلامه پاتې شوې

پت د مينې په ځای سوي د نظر په پاني پت کې
هندوکی الله الله کړي له رام رامه پاتې شوې

ژبه داسې اوډه کړې برگو غبرگو پارو گرو
تل د زړه کيسه ترې وروسته له سلامه پاتې شوې

بڼکلوي للمي گلونه د نوا د پل بڼکالويي
د راغه تر څنگه غلې څوک له دامه پاتې شوې

که څه هم د سپېدو خوب وم هېڅ تعبير زما ونه سو
لکه برخه د يتيم چې تل له پامه پاتې شوې

جنازي ته مې د اوښکو هديره د گريوان نه سته
د بڼو په تور تابوت کې له ناکامه پاتې سوې

د زړه چمبه

د زړه غلې چمبه مې چا په مینه تخنولې
که لاس د مسیحا ده وچه وینه تخنولې

د هیلو پېغله کټ کې د زړګي اوږي را اوږي
مولا دې خیر کړي بیا مومن شیرینه تخنولې

د سوي شپېلۍ غږ سره شرنګی سو د پاولیو
بنکاریري کوم کوچي بیا خوشه چینه تخنولې

څه پام ساتئ کاواکې مې په بدو ونه لمانځئ
د ډډو شونډو ست خبره سپینه تخنولې

ملیاره په دوو سترګو به دې خود ګلان ټوکیري
په څوکو د بنو دې ګلورینه تخنولې

(د کب اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

غزل

چې چېرې ښکلي وينم زړه مې ښوی له واکه وځي
غزل، غزل لوگي مې د ځيگر له کاکه وځي

ښکالو د کوم چنار خيال يې غوږ ته رسېدلی
د تورو چټه پېغله مې له خوله کاواکه وځي

يولال مې وو ساتلی خود ستا ناکردو و سو
د هر توري په ځای يې پاس پر سرتهاکه وځي

ياغي ليل ترڅو به راته ږدي په شونډو گوته
نږدي دی ډک زړگي مې د گرهوان له خاکه وځي

د قاف د غره دېوان يې تښتولو ته په څار دي
د شعر ښاپېری ځکه له قلم شکاکه وځي

ملـياره خودا ستا ميخور نظر په ميکده وي
تر هغه به خوږه نشه له بنت تاکه وځي

(د کب اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

سخات

هلهته د شپې د خپرلاندې د سپوږمۍ تندې کې
باران وهلې دوه خيشتې توتکۍ گونگې ناستې
ډيوې د اوبنکو بلوي د کوم ارمان په قبر
او باد تارونه د ستار خوروي
سخات د سندرو ویشي

(د وري لومړۍ نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

دعا

په بڼکه د گربت
 د شنه اسمان له مشوانی نه
 یو خو څاڅکي رنگ را اخلم
 او په پانه د سپوږمۍ کې
 دغه سوې دعا نغاړم
 پښتانه پښتانه ډېر کړې!
 لویه خدایه! لویه خدایه!
 او زما د زړه په ژبه
 د شملو ټولې خبرې
 د کيږدو بڼې سندرې
 را پېرزو کړې لویه خدایه!
 لویه خدایه! لویه خدایه!
 (د کب پنځه لسمه ۱۳۷۸ لمریز کال)

رښتينواله

زما بښينه خوښه ده
زه په بښينه مين يم
ځكه، بښينه نه په چا سيوري كوي
نه له چا وړانگې نيسي
بښينه تور، تور بښي
سپين، سپين ځلوي
نو

زه په بښينه مين يم
زما بښينه خوښه ده

(د وري شپږمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز كال)

د لنډيو شرنگی

په ما تږي دا څه تندر له پاسه پرېوتلی
راکړی جام مې څو ځلې له لاسه پرېوتلی

دا نیم سوی الوی زړه د چا په اور ستي کړم
مچمرد مینې سوړ سو له پراسه پرېوتلی

ملالې د لنډيو په شرنگي باندې يې جگ کړه
د هسکو برېتور ځلمی له آسه پرېوتلی

ملیاره په سینه کې دې دا هسې وړې هیندارې
د یار یاغي نظر دې له الماسه پرېوتلی

(د غوايي پنځه ویشتمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

د رنجو پڼې

چمبې وهي دوکړه مارانې د غم
 د ویر کړزه بیا په ورا راغلې
 او د سپوږمۍ له کلي
 خدایزده د چا د پرې ته
 خدایزده د چا کلي ته
 خدایزده د چا بدو کې
 د خدا ناوې په ډولۍ کې د سلگیو بیایي
 او د رنجو پڼې په پښو کې
 پڼگې بڼگې او بڼکې
 لکه همزولې د خدا د ناوې
 امیل امیل د غې ډولۍ پسې ځي
 نو
 ځکه رڼا د سپوږمۍ تته بڼکاري
 ځکه د نور چینی څېبڼلې بر بڼی
 او تندر نه ماتیري

(د وري دیارلسمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

غزل

لکه خبره مې د ژبې سر ته نښکلي راځي
غزل، غزل سي د زړه کور ته نابلسي راځي

منتر به پوخ سي او ها سپينه تښتېدلې ماره
شونډې به چيچي د شپېلۍ غږ ته به غلې راځي

د خال امامه رانه ستوري يې سجدې ته بوله
د تورو پېغله د زړه وينو کې وينځلې راځي

نښکاري کوم باد بيا د څنار له څانگې خړپ ايستلی
چې ړنگ گودر نه سوې ساندي د سينځلې راځي

کوم سندر بول سر به يې بيا له سرې مړۍ کښيوځي
خولې د ټيغکې نه نوانن د بلبلې راځي

د ښاپېر بو توغ به بيا سي په لنډيو پورته
د قاف ميوڼه ده ملالۍ توره ايستلې راځي

د شونډو بڼې کې يې مليار د بوسې زړې ايښی
حکه يې خوله باندې غوتۍ، غوتۍ نښکځلې راځي
(د غبرگولي پنځمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

غزل

ازغي په څو کو وړي د گل جنازه
په ټيک بار سوي د اور بل جنازه

د خال امام نه تکيرونه تنبتي
پيکي راوړي د سنځل جنازه

حبش لښکريي د بنو را درومي
مينو وکړي يو د بل جنازه

خوشاله توره دې ايستلې ساته
لږده چې بار سي د مغل جنازه

ملياره زړي مو د بخت وچ سوي
چې په اوږو گړځو و تل جنازه

(د زمري دولسمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

د غنمو وږی

زه لاپه خپلو ولو باروم
هېڅ امام مې نه وو
چې جنازه مې وکړي
خو د نړۍ د تقدیرونو باچا
زما په برخه کې بیا ژوند ولیکه
هو کې ښکالو د کوم ملنګ د قدمونو راغی
او د غنمو دوه درې وږي یې د نور په گوتو
زما سپېرو څڼو کې ورو وټومبل
ماته یې ژوند وبانښه
او زه بیا بېرته زه سوم

(د زمري دولسمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

د ساهو په ياد

سپين كتار د زانو مات سو سيسی ژاړي غلې غلې
چنار ړنگ د عاطفې سو څانگه ماته د سينځلې

د شنې ولې ســــيوری و مړ د بنگړيو شرنګی و مړ
د رنگونو مور سوه بوره د ننگونو زړکی و مړ

په دېرې د ولولو کې د ماتم چيغه سوه گډه
د ننگيال ویر ختم نه وو ســــاهو و تر له کډه

بل ځلانده ســــيوری ووت د ادب له روڼ مداره
بل ملنګ بل قــــلندر مو ولاړ ووت له کتاره

شنې ځولۍ د پسرلي نه يو گلاب په خاور پرېوت
د احساس د پير له لاسه سپين کتاب په خاور پرېوت

بيا د بل بلبل ســــندرې د مرګي رانجو کړې غلې
چنار ړنگ د عاطفې سو څانگه ماته د سينځلې

گیله منه اشنا

گرانه پوهېږم گيله من يې رانه
چې په خبرو دې ستايلی نه سم
بنکلا ویشتلې د منکر غشي ده
ځکه د راز کیسه ویلی نه سم
دا چې لېمې هم څه ویل نه کوي
هره خبره یې په اور اوږي
دلته هرڅه هرڅه غوږونه لري
آن د ښو د څو کو شور اوږي
نور اڅه !

راڅه چې نور روژه د گونگې نیسو
بس د زرگي تل کې به مینه پالو
یوه ورځ به گل سي خانگې خانگې به سي
شپه به کړي ږنگه وړانگې وړانگې به سي
بیا به په هر ځای کې ستاینه یې ستا
بیا به هرڅه هرڅه کړي ژبه پیدا
بیا به سپېرو څڼو نه گرد و څنډو
له غلي ډول نه به آواز جگ کړو
بیا به د برې ته چلمونه باسو
له زوړ رباب نه به هم ساز جگ کړو
بیا به ښکاره غاړه غړۍ سو اشنا

بیا به مسرې د کاکړۍ سواشنا
خواوس راځه روژه د گونگې نیسو
بس د زرگي تل کې به مینه پالو

(د کب خوار لسمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

غزل

دا څنگه بېخوډي ده چې نغمې په تار بنډوييږي
هر وارې له ساقې نه جام زما په وار بنډوييږي

چا بنگ زمونږ ملنگ ته د قلنگ په نوم ورکړي
يا يې پل په لار بنډوييږي يا يې پل نه لار بنډوييږي

نه يار سته، نه چار سته د منگيو ميره سوځي
مري، مري، خوله يې په سپين مخ کتار بنډوييږي

مودې سوې د ټپو پېغلې ته چا رانجه ورکړي
سُر مات دی، لی گله سوی له مطرب ستار بنډوييږي

ملگرو د قدرت د بنډاپېری کوډې دي نورې
دربار کې يې د ډېرو د ايمان مهار بنډوييږي

د مينې مسلمان سه که د حسن جنت غواړي
د وصل له صراط نه يې بس سره کفار بنډوييږي

ملياره د سپوږمۍ مخ د منگرو وړېځو نيولې
قلم مې ځکه تم دی او کرار کرار بنډوييږي

غزل

ترڅو چې مې د خيال چنار غوڅيږي خانگې خانگې
تر هغو به مې ژبه لا غځيږي خانگې خانگې

هغه وله اوس نه سته چې نومونه مو پرې ليک وو
خو مينه مو ژوندۍ ده او غوږيږي خانگې خانگې

د هار په ځای په سپينو غاړو هار د دوروزانگې
رانه سې! که اواز مې دررسويږي خانگې! خانگې!

چې څه گلان به وکړي زړه کې ستا نوم مې کرلی
دا اوس خو تور لوگی ترېنه جگيږي خانگې خانگې

په ما وچ موري سپينه ابۍ وچه سي د ورېځو
ډک تي گوره په نورو ورځو ريږي خانگې خانگې

غزل

د تندرو را ده ناسته د سپوږمۍ کلي کې ویردی
شپېلۍ ده ماته سوې د کيږدۍ کلي کې ویردی

د خوارې سندر بول لالي ته چا رانجه ورکړي
سلگۍ، سلگۍ، سلگۍ دي د غوتۍ کلي کې ویردی

یوازې سوه نازکه به اوس ترک له غمه وچسوي
آه اوښکې هم ترې ځي د توتکۍ کلي کې ویردی

هرول د گارگوتي پيکي تابوت د یو ارمان سو
پېزوان دی وژل سوی د نتکۍ کلي کې ویردی

شـرنـگۍ د لنډۍ نه سته کاکړۍ په زیندۍ سوې
ایوب له تندې مري د ملالۍ کلي کې ویردی

شپول پنگ رمه ده ورکه د شپونکي شونډې پرې سوي
ټول کړکي سوځېدلي د (هوسی*) کلي کې ویردی

بندي ده توره دیو ســـــره سرواله د لنډیو
(مغوره*) کړي سلگۍ د (بناپېری*) کلي کې ویردی

ملـياره سـتا غـزل تـه بـه خـوک دـم د مسـيحا سـي
د پـره د رباب وړانـه د شـپـېلۍ کـلـي کـې وـير دۍ

(د وري او ه لسمه نېټه ۱۳۸۰ لمریز کال)

* (هوسی)، (مغروره) او (بناپېری) د لیوال صاحب د ارشاک او اوشاس
انځورونه

د رڼا نذر

لا تورې سترې نه دي
لا اوبان وږي ښکاري
او د څو ځانو پر ځای
زموږ د مېنې پر گلانو باندې شخوند ماتوي
لا پټه په سپينو کې شيطان زما ساده ولس ته
جام د کوثر کې د مرګوني زهر غږپ ورکوي
لامې د ستورو کور تياره دی
په تورتم کې اوسي
او د سوال لپه يې ړنده ده
له شيطان خراغ نه
د رڼا نذر غواړي

سر زوره اشنا

وايه ترخو به اشنا
ستاد نادود و پېتې
د تقدس په نوم پر سر گرځوم
قسم نږدې دی سترې ملا ځنې مې کړس وڅيړي
او ناويلې نابللې مې په ژبه راسي
بيا به نو تاته، ماته څه پاتې سي
وايه سر زوره اشنا
سپينو کې توره اشنا

غزل

په اورد تر مو اوبښكو مو د زړه كلا سوځيږي
و منځ ته د پي مخو مو ايمان حيا سوځيږي

دا څنگه له مالوچه پوست صورت برخي راكړي
لمبي يي هلته لري دلته زموږه خوا سوځيږي

دنده مو د كومې نازولي گـڼـنا ه اوردی
د لپو په زانگو كې مو ماشومه دوا سوځيږي

سوږمې شپنه د ستورو د لمبو تندر نيولي
نو ځكه په شپېلۍ كې د الفت نوا سوځيږي

دې اورنه به روڼ مخي دا د مينې كور راوځي
چا ويل چې د مليار زړه كې د گل ښكلا سوځيږي

(د ليندۍ اوه لسمه نېټه ۱۳۸۱ لمريز كال)

غزل

هوس و م رانيولي له گـر بوانه نيمه شپه کي
ستا سترگو پردی کړی و م له ځانه نيمه شپه کي

که چيرته په لاس راغـلې زړه له ډاگه به دې و لم
خو و م ځلې مې باسې له ايمانـه نيمه شپه کي

خه خوږ رنگين مـزل يې زما په برخه وو ليکلی
د شونډو په پل راغلم تر پېزوانه نيمه شپه کي

ستمی وو پسپسی وو پاس په بره بامبوتي کي
د شونډو سوال کوو کوم چا له چانه نيمه شپه کي

چې هسک سي پر اوږو مې د ټکلا خو کو ته يوسي
د خدای غزل را واوروه جانانه نيمه شپه کي

غزل

پير زورور وود ملنگ خداى يې پرده كړې وه
چې د ياغي سترگو په ياد يې لږ نشه كړې وه

كه نه د تاك د مريد لورته خو موږ ترې ناست وو
خو موږ په زوزو شپه كړه تېره هغه بڼه كړې وه

شېخه يو څه مې زړه بېواكه بل پى مخې بڼې دي
قسم يو څو شېبې له مخه مې توبه كړې وه

هغه سهار مې د قلم ژبې رنگونه شيندل
چې په كودوړو د مات سوي خم مې شپه كړې وه

نه چې د سپينې خولگۍ بيه دې له سرو او بڼته
گلې واده خو دې د شونډو بڼه پخه كړې وه

میره

لوبغاړې راوي-د راوي ملگری-شاعر ملنگ-خپل ملنگ

(راوي)

دلته سپين لمنې خومره ژر په ناروا نيسي
دلته په آسانه تيارې مخه درنا نيسي

دلته بې پوښتنې تهمتونه په سپوږمۍ تړي
دلته بس د اور په ځنځير سستونۍ د شپيلۍ تړي

دلته لاد زاهد کوټرو بنسټ کار روانگي
دلته ډيري خلک د هوسۍ مندې گناهگي

پيره له دې ځای نه مې گيلې درته راوړي دي
خو ترڅې شپې د ترڅه عمر مې پيلي دي

راسه په رڼو سترگو يو سوي انځور ووينه
راسه مخامخ دلته نادودې د اور ووينه

هاغه لکه زرکه چې په څوکو د پنجو گرځي
ها د پېغلو ميره چې چاپېره له منگو گرځي

هاغه چې كمځى يې بڼاماران د زړونو ښكار كوي
هاغه چې په هروارې كــــــتلو په زړه وار كوي

بس د بڼا ايستونو او حيا پوره هينداره ده
بڼـكـلې دنيا گى ته د ورتلو رنگينه لاره ده

دا چې نه يې كور كې يې چوپتيا گونډې وهلې يې
ته به وای گونگى دي ټولې شونډې غلې غلې يې

دا خو بس يو كان د بڼو ده پټه خزانه يې گڼه
سرسر د شودو ده د الماس سوچه دانه يې گڼه

پټه ده حيا كې د پښتو دا د سپين غره هوسى
كه مټ لكه زغرو كې ولاړه د هنر هوسى

بس دى پيره تاته يې همدومره لنډ پيژند بڼه دى
وايي چې په ډېرو ليوني خوښ يې لږ خوند بڼه دى

بيا به موده وروسته مخامخ د پېښو څار كوو
بڼه پاى ته به يې دواړه دعاگانې وار په وار كوو

(خه موده وروسته)

(راوي)

پيره بـښـکاري پاپلې د کيسې ته تلوسه کې يې
داسې راته برينبي چې راغلی نيمه شپه کې يې

(د راوي ملگری)

ياره ما ويل گورم که مې چېرته بيلۍ ميره سي
زه به يې مريد سم که دا ميره زما پيره سي

شرنگ به سم، لونگ به سم، ملنگ به سم غزل که سي
سرترپايه رنگ به سم راجور د مينې چل که سي

دغه ننگه پرېښه به د گل پانو کې ساتمه
دا د عطرنوې به سـنـځـل پانو کې ساتمه

(راوي)

پام پيره لږ تم سه ستا د پتو سترگو منډې دي
لاندې به گوزار سي ستا په مخ د گړنگ خنډې دي

مينه دې له پيله نيمه خوا سـوـه چې نيمگړې ده
دغه بـښـايستو کې د بل چا په بند تر لـښـې ده

چېرته کوم شاه زوی دی چې ددې زړه یې گټلی دی
دا لکه بنیینه حسن یې پیر ځانته منلی دی

کال کیږي چې زړونه یې د نظریه تار تړلي دي
هیلي، تلوسسې یې د ارمان هار کې پېږلي دي

دلته مینانو لا د مینې پت ساتلی دی
دلته محبت لا د زیارت غونډې سپېڅلی دی

دلته مینه ټوله د حیا په لاس پسوللې ده
دلته لا تر اوسه مینه هغه شان اغلې ده

دلته خو دیدن بس د نظریو جنگول گڼه
دغه د نظر جنگ د دیوانو څملول گڼه

دلته مینې پیره د اوبو غونډې سپېڅلې دي
دلته دیدن شېبې زمزم په شانې ولې دي

مورد ځلمي لار په ریبیاری پرېنده خاوره کړه
خو ځلې یې هلته د خینسې ځولۍ اواره کړه

پلار د جینۍ سړکې د ولور ورانه نشه لري
اوس پورې ښکارېږي چرگ یې بس یوه پښه لري

ســم د ريبـاری ســره خبره ډنډوره ســوله
ميره پلانی غواړي! بــسکته پورته اوازه ســوله

دا اند وو چې دوی دواړه خو مخکۀ آسمان لري دي
مور يې په کوم زړه دې مرکې ته وردانگلي دي

خلکو ويل هر وروځ ه پته غلې منع کې ده
دا زړورتوب خو بس د مينې خواږه رنځ کې ده

بس د خلکو خولې دي څوک خولبول وراچولی سي
تشې نغاړې بــسکاري خو کلي وړانولی سي

لبنــسته په نازک مخ د تهمت سيلۍ وهلې ســوه
دا چې نــگه شرنــگ نــگه نــغمه وه غلې، غلې ســوه

نور ددې خوارانو د نظر مزي لنډه ســوي وو
ټول د کلي خلک ددوی مينې ته خنډه ســوي وو

ډېره مــوده و ســوه دديدن مانۍ يې پــنــگه وه
دا د حــيا زيرمه د ديدن پــسې ملنــگه وه

تېر ما بــم يې پانې د ديدن په اوبو ولې ســوي
اخ د زړه يې ووت د گوکل لمبې يې غلې ســوي

بیا یې اننگي سره دي چا څه ورته منلي دي
چا یې په تندي کې دارمان زړي کرلي دي

مورته د ځلمي هم لږه لاره ورکړه سوې ده
ځکه د خیالونو دنیاګۍ یې نوې، نوې ده

څه پیره نن بس دی پدې ځای د کیسې دمه ده
دلته به یې پرېږدو چې لا میره موبغمه ده

ګورو له دې وروسته به پدې مالت کې څه وینو
خداي خبر چې څومره به ترڅه څومره خواږه وینم

(شپږ میاشتي وروسته)

(راوي)

پیره وایه شپږ میاشتي ددې څنګه تیرې سوې
برخي د کیسې دې په یاد که درنه هېرې سوې

زما خو یې د ذهن شنه ورشو ټوله نیولې ده
بس دغې کیسې مې په زړګي کیږدی. وهلې ده

(د راوي ملگری)

زما سره هم سا غوندي ملگري ده تراوس پوري
پاتي يې رابوله زړه مې تنگ دی نور نوڅه گوري

دې مورمري ځنډه خو د وينې په شان خوړلی يم
پاي ته د کيسې دې ياره مړې تې نيولی يم

(راوي)

دې ورځو کې مير د هوسيو ډل نه بېله ځي
کټ مټ لکه کله چې خيال غزل نه بېله ځي

اوس تياره ما بنام کې د گودر په لور څښيري ځي
شونډې يې تل بنوري ته به وايې چې غږيزي ځي

ډله د همزولو يې هاگوره په لارگه سوه
جگه د عطرونو د بنایست رنگينه گه سوه

نه سته ده سرواله يې مستي ددوی نیمگري ده
چا ترې بنا پيری د خوشاليو په غلا وړې ده

څه شېبه به تم سو چې رڼا خپل ټيکری وځنډي
وخت د مندو تررو غوټه بيا په بډه ومــنډي

میره به پیدا سی بنای پری، ماینامی، سوی ده
سیورونه ویریږي مار چیچلې هوسی، سوی ده

شونډو یې خندا څه چې ترڅه موسکا هم نه زده ده
اوس ددې منگیو میرې شور او نوا نه زده ده

(د راوي ملگری)

بس دی یاره ځو به دغه حال یې زه لیدی نه سم
تیرې نه جوړ نه یم دغه غم ته ټینګیدی نه سم

خام—خا پدې غرونه نادودې وربدلي دي
دا چې مستې سترګې یې له ښکاره دربدي دي

ښکاری زلزلې یې د زرګي ښار نړولی دی
شرنگ د خواږه غږ یې د لمبو ځنځیر تړلی دی

څه چېرې ګوښه غاړه په غاړه دا غم وژاړو
ښه پای دې کیسې ته د ښایست له خدایه وغواړو

(راوي)

درې میاشتي تر مخه زموږ د میرې بخت په غم پربوت
پاس د ویر په کرنه د قدرت د لاس قلم پربوت

وخت ددې گلپانې له رنگین حسن نه رنگ وویست
خدا یزده په کوم تور بې له سینې چم نه لونگ وویست

پیره دغه راز به له رنې هیندارې وپوښتو
خه چې له شاعر ملنگ نه تللې لارې وپوښتو

(د راوي ملگری)

یاره خدای لپاره ماته گوډې ماتې مه وایه
ما سـاده ته دا د راز کیسې میراتې مه وایه

زه ننگه آمې یم ملنگانو نه په څنګ ګرځم
خپل رنگ نه و برېږم له هیندارو نه په څنګ ګرځم

(راوي)

دا هـغه هینداره ده چې بس وښو کې ښه ښیي
دومره ده آغلې چې سـکاره سـکاره رانه ښیي

دا خو د شاعر ملنگ د خیال رڼه هینداره ده
بس د عاطفې او مینې ښارته سـیده لاره ده

راسـه پدې پوه سو چې مو میره چا خپلې ده
دغه د نوا شازادګۍ ولې غلـې، غلـې ده

(د راوي ملگری)

سمه ده، پوهېږې د بڼـکـلا له غـمـه مـریمه
چېرې چې بڼایست وینم کـتـلو ته یې پـریمه

ماته د بڼایستو کو غم بڼادي دواړه بڼا غلي دي
زه سـاـده ملیاریم ټول گـلـونه ماته بڼکلي دي

خه توکل په خدای چې دا کیسه پای ته وړلنډه کړو
هرڅه چې پېښیږي دغه غوټه به په گنډه کـړـو

(راوي)

خه چې د شاعر ملنگ خیال له گوتې ونیسو
دا مرید د خـاـل راوي د تال له گوتې ونیسو

خو به خود راز د بڼـا پېړۍ ورغوی ولولو
ورو، ورو به ددې پڼگې کیږدی ورغوی ولولو

سـتـرگې د شاعر ملنگ دي ژبه د شاعر ملنگ
غوږ سـه اوس به واورو نوې، نوې کیسې رنگ په رنگ

(شاعر ملنگ)

اورئ! د اوبو غږ راځي لږې څوک شپېلې وهي
هله د گودر غاړه کې غلې څوک سلگۍ وهي

خدای ته د ســندرو په دعا لاسونه ونیسئ
دې د اوبو غږ ته د خیال غوږونه ونیسئ

دا د اوبو غږ نه دی د میرې د حال ژبه ده
سوی اسویلی دی د نیمگړي وصال ژبه ده

راسئ دې گودر ته ځیر سئ دا رڼه هینداره ده
تاسو چې منزل ته رسوي دا هغه لاره ده

دادی انځور راغی اوس نو تاسو ننداره کوئ
پو په یو ها نورو ته ددې ناوړین کیسه کوئ

(راوي)

پیره وینې دغه د شاعر ملنگ هینداره ده
دغې رڼې پاڼه کې دنیا د راز په لاره ده

دا مو د شاعر ملنگ د خیال رنگینه ژبه ده
وايي چې اوس میره مو پرته په کومه تبه ده

(د راوي ملگری)

دا خو کوم زیارت دی بنکاري مړو سره سر سولو
لاړلو آشنا خپله کیسه خاوري په سر سولو

(راوي)

څه چې ورنږدې سو بنکاري دا د راز سرغوټه ده
هر څه چې دی دلته د سړو زرو ډکه موټه ده

دادی انځور خپله رانږدې سو د اوبو غږ سو
اورې؟ د کوم چا د ننواو او توبو غږ سو

(د راوي ملگری)

دا خو کوم ملنگ دی گوره څه په دورو څه بنکاري
سم دم دوزخي دی د دنیا په مخه پر بنکاري

(څه ملنگ)

راغلی بختورو، زما سترگې خو هم څلور کړلې
دا د دنیا شپې ورځې مو ماته سم په اور کړلې

(راوي)

ته څوک بې او موږه ته په څه سترگې په لاره وې؟
بنکاري چې راتگ نه مو خبر لا وار له واره وې

(خړ ملنگ)

زه د گناهونو پېټي لاندې سترې، سترې يم
سم کنډر، کنډر کلی يم خړو اوبو وړي يم

ما سپک د بنایست بڼا پېړۍ سپکه یاده کړې ده
ما د بدمرغۍ کړزه ډېره بڼا ده کړې ده

ما شرنگ د بڼگړو ترنگ د سندرو غلی کړی دی
ما د بېلتانه د شیطان هر حکم منلی دی

زه سړۍ د دوزخونو اور لړونۍ يم
زه بس د تور سړو سرته سم د اور پړونۍ يم

(د راوي ملگری)

ورک سه سم خنځیر يې ستا اور مې ډ ما تولو دی
زه یاره دا خړ څوله خبرو نه وتلی دی

(خړ ملنگ)

تم سئ خدای ته گورئ زه د هغه راز سړ غوټه يم
تاسو يې چې په لټه کې يئ زه هماغه موټه يم

راسئ چې د مېرې خورکۍ ټوله کيسه تېره کړم
گوندي که لږ څه ها غم لږ لې شېبه هېره کړم

دیرنبه مې یادیرې یوه ورځ پلار ځان له وغوښتم
ویل یې زویه غواړم یو درانه څه کې دې وپوښتم

ما د چمتووالي گوندې غبرگې پلارته کېښودې
سرتړپایه غوړ سوم د دنیا ناندري مې پرېښودې

پلار ویل وایې چېرته که منې د ونې سرې سولې
پوه سه چې بڼوال ته رابرسېره اندېښنې سولې

دې ورځو کې زما په زړه هم سوچ کېږدی وهلې ده
ځکه چې زما د بن میوه هم رسېدلې ده

خدای سته زویه نور له مرکونه ستړی، ستړی یم
د غوړ بارانونه بس پوزې ته راغلی یم

وايم چې راځه پدې په هاغه آمنة وکړه
بیا هم ټکنی سم زړه مې وایې نن سبا وکړه

غواړم دواړه نن دغه دروند پېټی دروند رابښکته کړو
خیال سره شریک کړو سم منزل ته د لار لټه کړو

زه وایم پلاني او پستانکي خان نه ییې واپوو
دا د شاتو پېټی د (زمري) په وره کې واپوو

ته څه وایې زویه دا وروستی څبره ومنم؟
ستا په اند مانی نه دا کیږدی په نره ومنم؟

ما ویل پلاره سمه ده زما هم درسره هوکړه ده
بنکارې زموږ مېنه کې بس دا د خونې زوکړه ده

مور مو هم له دغه نیول سوي هوډ خبره کړه
ورو، ورو مو خبره د خونېو رادبره کړه

مور ویل داسې بنکاري کومه ټکه رالوېدو کې ده
زړه مې هسې شین دی دا بنادي په نه کېدو کې ده

بنکاري لارې بېله سوې ککۍ کجل نه بېله ځي
میرې ته څه پېښ دي له همزولو ډل نه بېله ځي

ډېره موده کیږي سندرماره لور مې غلې ده
بنکاري چا په غلاترې د سندرو دلی وړې ده

زه به د لورکۍ د زړگي خونېه رادبره کړم
څه چې ورته پېښ دي له هغه به ځان خبره کړم

مورد خپلې خوښې پاره لږ موده غوښتلې وه
پلار ورسره دغه موده درې ورځې منلې وه

لا دوهم ماښام وو چې مې پلار دېرې ته وغوښتم
خه وو؟ پلار غصه وو، یرېدلې چې ترې وپوښتم

غږ سوکېنه، ما ویل کوم کوهي کې څوک زگېروی کوي
خدایه خیر کړې بیا مو په خوښه څوک تېری کوي

پلار سر راچت کړ دواړه سترگې یې سکروټې وې
خدای خبر له کومه رالوېدلې کومې ټکې وې

شونډې یې ورو وښورېدې ویل یې چې بې پته سوو
نورد نارینتوب له مستانه آسه رانېکته سوو

لږ که چېرې تم سو دا خبره ډنډوره نه سي
دا د بې ننگۍ څېره مو خلکو ته ښکاره نه سي

لاس او پښې مې سستې سوې وانې مې تښتېدلې وې
هک پک ومه واکې د خبرو رانه تللې وې

پلار ویل دغه سپکه ننه شپه له دنیا تېره کړه
نښې نښانې یې د عالم له ذهنه هېرې کړه

بیا به له دې کلي له دې سیمې پنبې سپکې کړو
چېرته کوم راغله کې به دا پرې څېرې پټې کړو

خور دې درته بنیم چې بې بڼه گلان کرلي دي
هرڅه دې ناولې د گناه په ټول تللي دي

چېرته به بې د څېرمه ځنگله خنډو کې مرداره کړی
دغه د پېغور نار به گونگه کړې کراره کړې

سترگې مې تیاره سوې آسمان تندر مخکې اور سوله
خپله نازولې خور مې بڼه د پېغور سوله

بس هماغه شپه مې په مړۍ چاره ورتېره کړه
هاسته هوسۍ مې بېگناه له دنیا تېره کړه

بله شپه په خوب کې نازولې میره راغلله
ما ویل کومه حوره د جنت له پیره راغلله

غږ بې کړول لا تا خو به یو وارې پوښتلې وم
پته به دې کړې وه چې ولې که ناولې وم

دومره به دې پوښتلې وم چې ولې غلې، غلې وم
څه غم کومې ستونځې د گونگو په بند تړلې وم

تا خو مې لا ډکې له گيلو سترگې ونه ليدې
تا خو مې د ننگ او د پښتو سترگې ونه ليدې

بس شانۀ دې سم په پسته غاړه چاړه تېره کړه
سم دم ځناور سوې د خورکۍ مينه دې هېره کړه

ما به درته وېلې چې لالا خورکۍ دې ولې ده
هسې بېگناه د کوم تهمت غشي ويشتلې ده

دا چې تا گناه گڼله زه يې خپل قسمت گڼم
ښه او بد دا ټولې بس ترلې په نيت گڼم

ما به درته وېلې چې لالا کلکه رنځوره يم
نس کې مې دانه ده له دې شرم نه تروره يم

ما او تا خو دواړو په يوه تي خولگۍ ايښې وې
دواړو د حيا مزله کې خپلې پاڼې ايښې وې

دواړه ماشومتوب کې پښتنې ابې ترلې وو
دواړه د پښتون پلار پښتنې مينې پاللي وو

هې ارمان پښتونه تا به يوواري پوښتلې وم
خومره که ناولې وم تا ولې به غوښتلې وم

اوس که لږ غېټ لـرې نو څه کفن راوبښه
لويشت قبر، يو څلی څه حيا د تن راوبښه

سم مې له سهار سره خورکۍ په عزت خښه کړه
سيمه د قبره مې د گلاب په څلي نښه کړه

بس له هغه وخته د خورکۍ زيارت کې دمه يم
خداى سته که شپبه به له دې ځور نه بېغمه يم

(راوي)

پيره دا څه تريخ پاى دې كيسې ته قسمت ورکړلو
لاس يې هم ونه رېږدېده چا چې د کړو کر کړلو

خدا بږده څومره ميرې ددې وچ غيرت خوړلې سوې
خدا بږده څومره ښکلې سندرې بولې لارې غلې سوې

څو به په بېخايه ننگ گلوڼه رنگ په رنگ سپڅو
څو به په سرزوري ضد گټلې برم د جنگ سپڅو

څو به لکه مچ د پښې پمانۍ لاس په تندي وهو
څو به وچ گودرته تشې باتې د منگي وهو

موب د داسې ميرو دروند آزار په غاړه گرځوو
ځکه د غرانده لمبو هار په غاړه گرځوو

خاورې به مينده نه سي چې سرباندي يې وشيندو
مخکه به پيدا نه سي چې قبر پکې وکيندو

دا چې آسمان نه رالوېږي دوا د کومې ولې ده
ورونه چې پر نه غواړي د هغې پاکې جلې ده

زموږ ميرې خو آن په مرگ زموږ د پگړو پت ساتي
دا آغلې نجونې پت پښتو لکه آيت ساتي

د لړم ۱۷ مه ۱۳۸۵ لمريز لېږديز کال

بربننا لیک

قسم دی ها زړه ونه مې زښت ډېره یادیرې
چې موربه ویل پیریان پکې جرگې لره ټولیرې

چې ما او تاته جوړه ترې د مینې ســـــپپاره وه
د توت هغه شاغوټه چې له لرې رابښکاره وه

ترې لاندې مو چې ټکنده غرمه کې مېلمستیا کړه
شرومېې به تا راوړې وې او ما به ډوډۍ غلا کړه

ادې به په نارود ډوډۍ خورئ سوه سترې سترې
خو زموږ نه د نانځکو کورکي وه لــــوږه وې

هغه ورځ دې یادیرې چې په سرو سترگو ژړل دې
مېرې مې دي نانځکې رانه پتېې دا ویل دې

سپېرو چاودو غومبرو کې دې اوبښکې لارې، لارې
زما نه یې ورکې کړې وې ماشومې لارې چارې

ما پړنگ وهل او غبرگه مې له تا سره ژړا کړه
“سلگۍ” سلگۍ، سلگۍ کې مې د ستا سره سلا کړه

راځه چې نن پخپلو کښې نانځکې سره وکړو
شاگي او ناوکی به سو او نور به څه او څه کړو

سلگۍ دې سولې غلې نری شونډې دې موسکۍ سوي
دوه سترگې دې باران باندې نمجنې توتکۍ سوي

ستا هوکړې سره سم مې ويل چې ځم بېرته راځمه
د گل بابا له بڼې نه دنداسه درته راوړم

په لار کې مې له کوره ستالغۍ کاسه کړه غلې
کې تشه مې کړه ټوله د بېگا شپې خيسته کړې

تا سړې په دنداسه کړې شونډې تورې دې وې سترگې
زما مخ سپېره مېړه وو ځلېدلې پکې سترگې

بيا څنډه د ټيکري دې اننگو باندې کړه تېره
پدې دې ماته ياده کړله چاره رانه هېره

لستونې مې په ناړو کړ او مخ باندې اخته سوم
ما ويل چې اوس به څومره بڼايستوکی او سيکه سم

تا کړس خدا کې ويل مخ دې تک سور لکه بيزو سو

ما ويل گوره دا ستا خو لکه حسن د درخو سو
جوړه مو جوړه نه وه لا نگرېزې خيشتې نه وې
سندرې لا پيل نه وې او چا ډزې کړې نه وې

هلک نرى چنار ته لا يو څه مهال وو پاتې
چې يوناخاپه غږ سو، خداى دې ورکه کړه ميراتې

مېړه دې په کوڅو کې منگولې کړلې خنبې
زما په سر او ډډو يې هم خپېړې کړلې يڅې

همهغه مو بېلتون وو چې دا نن يې شلم کال سو
جومات کې مو د مينې چې ډېره سپېره د جال سو

اوس ښکاري چې د جال، د عشق وليانو دى شړلې
د مينې شپېلۍ نه زده، ښاپېريانو دى شړلې

ها تېرې ښې شېبې لکه پرون غوندې رايا دې
ته وايه ستا يا د يږي که هر څه دي درنه پاتې

کېداى سي بيا دې هوکړې سره بېرته راژوندۍ سي
ها غلې او ماشومه مينه شرنګ وهي شپېلۍ سي

منم چې دا يورپ دى خو زما سره لاسته ده

خه داسې دنداسه چې دها تېرې نه نښايسته ده
يوه د غزل ټولگه ســـــپپاره زموږ د مينې
کې نغښتې ده ماشومه ننداره زموږ د مينې

راځه چې ها ماشومې دنياگۍ ته بېرته لاړ سو
دا دنگې ماڼۍ خوشې کړو کيږدۍ ته بېرته لاړ سو

خـــــبريم هار په ونه لادنگه ده لاشنه ده
خوپرته زما او ستانه يې نښايسته بشره سپېره ده

د کډې آس مې زين دى د دوهـم وري پـــــه تمه
بس تم يم که په لـــــورد وطن ځې راسره سمه

شېبې سولې کلونه برېښنا ليک ته په کتلو
ځواب کې دومره ځنډ سو چې مې ساه سوه په وتلو

موده د انتظار که څه اوږده وه خو خوږه وه
بس کټ مټ لکه سوځنده تودوخه کې روژه وه

ځواب کې مې سلگۍ، سلگۍ تر لاسه کړې سلگۍ نه
په برخه مې يوه نوا هم نه سوه له شـــــپېلۍ نه

کمی ژبه د مینې مې ماشومه گونگی بڼه وه
له دې چټې سلگی نه ها سپره ناوکی بڼه وه

د وري ۲۲ مه ۱۳۸۵ لمریز لېږديز کال

د شعر بڼا پېړۍ

کله چې آسمان کې سترگه کونه وهي ستوري
کله چې په پاڼو د گلابو پر بڼه اوري

کله چې له لرې د شپونکي د شپېلۍ غږ سي
کله چې گاونډي کې مو د چا د سلگۍ غږ سي

کله چې کوم څوک ډيوه په لاس رڼا کې وينم
کله چې د مور پسې ماشوم ژړا کې وينم

کله چې پلو کې څوک د مات منگي کوډري
ژر، ژر ټولوي او په غاښونو چيچي زري

کله چې سپېرې پښې د چنډوړي کړې گامونه
کله چې څوک وارته کړي دوه لاسه سلامونه

کله چې تالۍ وهي ماشوم د اوبڼ په بار کې
کله چې چالاره ورکه کړې يي په بڼار کې

کله چې څوک اوښ په بډه کړي سره له باره
کله چې څوک لور ته شنه بنگري راوړي له بناره
کله چې د دار په ستنه څوک وهي خرخونه
کله چې د سر په بيه سي د خوله نرخونه

کله کومه پېغله چې غلظه سي ښکښل کې
کله چې سنځل گل جيني وټومبي اوربل کې

کله چې ماشوم رېبار خبر دوه ځلې وايي
کله چې شاعر کومه کوچۍ ملکه ستايي

کله چې د پېغلو جنگ سي سپېنې لېچې اوري
کله چې په لاس د وړمې ښکلی اوربل ښوري

کله چې کجیر وهلې زانه خوب کې راسي
کله چې د چا د مينې هيله نيمه خوا سي

کله چې شيدو پسې وچ موری ماشوم ژاړي
کله چې څوک چا نه سپينه خوله په نره غواړي

کله چې کوم سيند له وچکالي سي لارې، لارې
کله چې د چا شونډې سي ولې په مردارې

خوچي ڪوم غزل ڪي سڀ ٻنڪاره ترهغه پوري
بس زما د شعر ٻنڀا پيري ته مڀ په زړه اوري

د غوايي ۱۳ مه، ۱۳۸۵ لمريز لېږديز ڪال

دود

زړونو کې درزا سوه چې د آس د ششېدو غږ سو
والوتلې بڼې چې د ورا د رسېدو غږ سو

ســترگې د تــکۍ د باز لیدلې توتکۍ په شان
داسې رپېدلې لکه باد کې د کیږدۍ په شان

هغه وخت وریاد سو چې یې تره "غمی" وژلې وو
وروسته له جرگې یې قام پدغه سلا سوی وو

بدو کې نــتکۍ به زوړ چنار ته ورکوي تره یې
ظلم دی کبلۍ به خــوله د مارتــه ورکوي تره یې

دا خــواره میراث وه او د دود په بند تړلې وه
بس یوه روانه جــنازه وه غــم لــړلې وه

میاشت وروسته ها زوړ چنار د مرگ په سېلۍ پرېوته
تورد کونډتابه شال په کوژدنه نــتکۍ پرېوته

اوس دغه میراث کـبلۍ "انار" ته وودوي تره یې
وینې د "غمي" ددې پــه نذر پاکوي تره یې

خواره ناوکی وه لکه پانه رپېدله چې
 بڼه د گل غوټی وه شېبه وروسته رږېدله چې

څانگه یې په یاد وه چې په بدو واده سوې وه
 کال وروسته واده نه له وهلو چې مړه سوې وه

پټه خوله وه ورا ناوې پخبلو پښو روانه وه
 جوړه جنازه وه چې په سرو لمبو روانه وه

زوم ووله بهر نه را روان د وطن لور باندې
 دې ته وو په لاره چې دعا وکړي په ورور باندې

وروسته رسېدو نه د دعا په تېر کېناستو
 دود سره څو ورځې د ژړا په تېر کېناستو

دې ټوله موده کې په تنکی د بدو وار نه وو
 خوار تنکی زړگۍ یې ستغو سپور نه کرار نه وو

ویر موده پوره سوه یو ماښام وو چې ورو تېرېد
 وروسته بیا کوم څوک نږدې کوټې ته په زور وټوځید

زړه د نټکۍ ونبښووييد د مرگ خوله پرې راغلله
لښته د گلابو رپېده خيله پرې راغلله

سرباندي يې د چا د تاوده لاس تود وښه پرېوته
نور په ځان پوه نه سووله په درز بې هوښه پرېوته

کله چې په سد سوه نا اشنا غوندي مالت کې وه
داسې ورپه زړه سوه گڼي مړه وه په جنت کې وه

هکله پکه پاتې وه د ذهنيې وزر نه وو
هرڅه بدل سوي وو په سترگو يې باور نه وو

غږ سوزه اناريم ته زما د ژوند ملگرې يې
سمه ده چې قام ماته په بدو کې راکړې يې

زه به تا هېڅکله ستا د تره په بدو نه نيسم
دغه ناسم سوي دود نه سترگو کې بس ښه نيسم

دا بد نه دی دا د بد مينځلو يوه لاره ده
کرکه په الفت چې بدلوي دا هغه چاره ده

دا دود خو سپين روبو زموږ ولی دود منلی وو
موږ وو چې دا ولی مونږ ولی کارولی وو

گوره چې پښتو کې ستا پلو خومره ښاغلی دی
اورد دښمنی ورونو کې وژني خومره ښکلی دی

حکه زه گڼم د نور له کلي نه راغلي یې
وینه چې په مینه مینځي ته هغه آغلي یې

لاس را کړه ملگرې ولی دود مو بېرته ولی کړو
دا د دښمنی او دا د بدو غږ به غلی کړو

راسه چې په گډه دغه هیله او اند وروږو
بس په مینه مینه دغه داغ له زړونو وتوږو

ته ماته ډیوه یې پرېښته یې مینه مینه یې
ته لکه کوتره د سخي د زیارت سپینه یې

راسه او زموږ زړونه هم ځان غوندې سپیڅلي کړه
نور د ستغو سپورو د بدل غږونه غلي کړه

راسه زما د عمر غلي کړي ته نوا ورکړه
شرنگ یې کړه شپېلۍ کړه دې مړه ژوندون ته سا ورکړه

خه چې بې له مينې نه بل خه ته ځان وزگار نه كړو
دا نيمگړي ژوند له هېڅ او هېڅه ځني ځار نه كړو

د وري د يرشمه ۱۳۸۵ لمريز ليديز كال

زلزله

د زړگې کور يې را ويجاړ کړ زلزلې غونډې ده
دا زما مينه د کابل تېرې کيسې غونډې ده

چې لاس وروږم رپرېږي له رڼا جوړه ده
هر ځل له تېر نه لا خوږه سې د توبې غونډې ده

لکه درزا مې زړه کې اوسي نور مې تېښته نه سته
آن په لمانځه کې مې غلط کړي د کعبې غونډې ده

ته واپې مينې جوړې کړي دي دوزخ ته لارې
زا هده ماته د گلونو د لمبې غونډې ده

دومره نازکه ده چې آن وږمه پرې ورو چلېږي
له وېرې گوتې وروږي نه سم د ښيښې غونډې ده

د وخت منگل کړه هديره د گروان لارې، لارې
وروستنۍ اوښکه مې بې گوره جنازې غونډې ده

تور تم کې ورکو مساپرو ته چې لار وښيي
دغه سپوږمۍ نه ده دا بالکل دهغي غونډې ده

ملياره خـدايزده چي دا گايه به گلونه راوړي
بس تشه باټه ده ددې مهال جرگې غونډې ده

د ليندۍ ۱۲مه ۱۳۸۴ لمريز لېږديز کال

بیتونه

خدايزده كوم كجیر دغه كوتره خورولې ده
چا بې د غزل غوندې ښكلا وړانه لوستلې ده

دا خونگه شرنگ نكه نغمه نكه سندر وه
خداي خبر په شه دغه بلبله غلې غلې ده

خې چې د ټوپك شپيلۍ كړو ماته د شپېلۍ په غږ
زړي د خندا و كړو پاڅود لنډۍ په غږ

گوتې وروړې نه سم چې نازك حسن يې ړنگ نه سي
دغه نازولۍ د گلاب پاڼو كې لويه ده

قند خوږه د خولې د سوال سره تروه سوه
نارنجگله له حيا سپينو كې سره سوه

چې تر غوږ يې د كابل د بلبل غږ سـو
په كوچي لالي كيږدۍ غوندې خوره سـوه

که خه هم چې بې تبغه به جهان په وینو رنگ سي
خو بیا هم که راوگوري احسان به په ملنگ سي

خو مي زړه د صبر په تار وگنډه
سر نه مي د مينې خمار وخنډه

ووت تورو خاورو نه رېدي سو جوړ
هر خه مي خوړلن په ايو ومنډه

بيا مويو ستوري د ادب له روڼ مداره ووت
د عاطفې سرتور ملنگ موله كتاره ووت

د مراد پيڅکي يې رپيږي د پښتو په ولي
ټوکلی زړه سوی ځيگر له دې مزاره ووت

بڼکلې شوخ نظر دې د حيا له تيکي وباسه
مخامخ راوگوره د زړه چنار پرې ووله

سره انتگي ټاپي کره د زلفو مچينوزغي ته
سپينه خوله دې گاتې کره ملنگ مليار پرې ووله

سپين کميس د حياناوي چا په وينو لمبولې
که کوډل کې دې د سترگو پېغله اوښکه وير وژلې

د لېمو حبش سرتېري دې مورچل کې ويده ښکاري
گرد چاپېر سپينه خزه يې سرو لښکرو ترې نيولې

لامې د سترگو په نغلو کې دومره اوښکې سته دي
چې دې د مخ کابل په ځل د رڼا ولمانځمه

د زړه نغلو مې چا په غشو د ښو ویشتلې
د مخ کابل مې د رڼا نذر له ستورو غواړي

د ستورو کور مې له شيطان خراغ نه نذر غواړي
د مخ کابل ته مې د زړه له نغلو نور نه رسي

ددې نتلي زړه کله هيرېږي تر مې اوښکې
څک، څک د کور په بام يې راخښېږي تر مې اوښکې

مېلمه، مېلمه بانه دې لږ په وار رالېږه زړه ته
کوربه ته خو لږ وار د هرکلیو ورکوه ته

کڅ کړي بېره سي چې لاس وروړم
ليلا د کړوکې چرگې لوبې کوي

ډېره موده سوه چې موڅنې غورځولې ندي
د اتني دوړې مو آسمان ته پورته کړې ندي

راځئ چې دا بنادي شريکه کړو په مستو ټپو
قسم بې تاسو د محفل شېبې مو ښکلې ندي

هر کله راسئ ما لېمې دي غوړولي لارکې
اې ښکلو ستورو را مېلمه سئ نن د نوره ښارکې

ځان نه مې بد راسي له خپلې تندي وشرمېږم
چې دې په سرو شونډو د خپلو شونډو داغ ووينم

نازکې په خورو زلفو دې وار د لوبو را کړ
کمکې یم دم مې نه زده دا منگري به ټس را کړي

خوږې گناه ملـیار دې څه کوي او څه دې ساتي
ملا ته په لاس ورنه سې چې یو ځل به دې گرت کړي

ما درته نه وېلې چې مه را کوه زلفې په لاس
دا ملا وزمه زړه مې شونډې له پېزوان سره خوري

په بـکاره جام، پټې توبې ماتوي نور څه نه کړي
بس یو همدومره دی چې هرڅه د قران سره خوري

یو څوک دی جام بـکاره او توبې پټې ماتوي
د حسن آیینې روغې رمټې ماتوي

چم نه د سپين روبو دې نيمگړې توبې وويستم
ته خو خداى وهلى وې زړه زه دې له ښې وويستم

تا باندې خو زهد لا د مخه حکم کړې وو
زه تورن له دې توره د ښکلو جرگې وويستم

که چېرې سم منگى چا په کودوړي بدلولاى
نوما به د اوس هرڅه په چيندوړي بدلولاى

له پيله که د سترې ځوانۍ سترې رابنکاره وې
قسم دى دا پيچومى مې په زوړي بدلولاى

دا دى له تندي به بېغمه سو او جام به اخلو
مينه وروري به پالويو د بل سلام به اخلو

د زه او ته تېر به ټول سي ځاى به يې موږ ونيسي
نور به څوک نه وايي چې هلې انتقام به اخلو

خانگي ننگه گل سه چي د شعر په شور مې پوه سې
شرنگ و هه شپېلۍ سه چي په تنگ تکور مې پوه سې

غار غړۍ راسه چي د عشق په زور مې پوه سې
خدای دې کړه مينه چي د زړه په اور مې پوه سې

سوبه د پښتون زړه بس د سترگو په جنگ نه سې
هسې په موسکا باندې چاره د ملنگ نه سې

سوې وچې شونډې به له سواله په خنگ نه سې
خو چې ستر پايه ستا د شونډو په رنگ نه سې

زه ننگه آمین یم خو که ته چېرې دعا سې
ټول غزل، غزل یم خو که ته را ته نوا سې

دار ته دې منصور یم خو که ته ټکلي سزا سې
زه به لولپه سم خو که ته چېرې گنگا سې

بنکلی پاس په زنه ولې سپین خالونه نه ږدي ؟
ځکه چې ساده مومن ته څوک دامونه نه ږدي

راشه زموږ د ونو په لاسو کې غوښې شنې دي
چا وېل مسلمان ته مسلمان بمونه نه ږدي

د مینې ډالۍ

لیلا زما د مینې ډالۍ ځان سره ساته
په دام کې رانېولی په ایمان سره ساته

د بنکلي مخ په پانو دې کوم بد نظر پرېنوځي
سرې شونډې روو سترگو نه پېزوان سره ساته

د شوخ یاغي نظر سره ورېښمینه حیا بنایي
بس هر وختې شیطان له مسلمان سره ساته

د نرمو شونډو بیه له یوه سره وانوړي
د تېرې شپې واده دې د جانان سره ساته

د مرغومي دریمه ۱۳۸۵ لمریز لېږديز کال

چل

جنگ د ترورېمۍ ته څو رانه ودروئ
دې د وخت لـيوانو ته شپانه ودروئ

سـيال به سئ د سيالو سرکتار به سئ په نره
بس يو وارې د غه پښتانه ودروئ

داليوني زړه مې تل د سترگو جنگ ته کاري
مې چې سوم په قبر مې بانه ودروئ

د اولسـواکي نه ده دانه چل د تالان دی
څو گونگي، څو روي، څو کانه ودروئ

د سلواغي اوومه ۱۳۸۵ لمريز لېږديز کال

غزل

په مست حسن چې سيوري د زيږي مازيگر خپور سي
هرڅه غزل غزل د تخيل هنرمي نور سي

تور خال يې د نړۍ وروځو ترمنځ مينان بولي
کت مټ لکه بلال چې د آذان په وزر سپور سي

دې ميرې دنبايست ته برخې داسې څه ورکړي
په ليد به يې د حسن انځورگر خپله انځور سي

که چېرې دې بنايستو کې نه پلو له مخه پريوځي
د ډېرو د ککيو رانه ستوري به تک تور سي

د حسن خدايه داسې څه ورپېښ کړې وېش د مې ته
چې زه په جام نسکور سمه يا جام په ما نسکور سي

قسم دی د ملليار په شان به وږي ټول ماړه سي
که چېرې د حسنونو ذکات وېش دلته کې زور سي

د سلواغې لسمه ۱۳۸۵ لمريز لېږديز کال

غزل

خه ووايم سستا مينه کي خو موره کړېدلی زړه
پېښه وه د سترگو خو په غشو لگېدلی زړه

تېره شپه يې بيا له گړنگو نو غورځولی وم
خو موره په زاريو مې له جام نه گرځولی زړه

هره شپه په ما پردی پرستني لتوي روی
خنګه چې سهار سي بيا له لورې بوټ وتلی زړه

شيخه ته او خدای که به رښتيا راسره نه وايي
ته هم ورته پرېي که دې چپرته دی کرلی زړه

خدايه که دا حسن دې په يو ځاي کې غونډ کړی وو
ولې به شينګر وو ور په ور به گرځېدلی زړه

سترگو کې يې ساتي نازوي يې په سرکو شونډو
داسې ښاپېری باندي مليار ملنګ بایللی زړه

غزل

خبر سوم له دې ورو سسته به خيرات ورکوي ښکلې
هر کال به د ښايست په تول ذکات ورکوي ښکلې

الله دې خير کړي بيا کوم د خالونو راوي مـــــړ دى
چې نن غوتى غوتى خندا په سخات ورکوي ښکلې

اشنا دې پسرلي کې د ســـــخې مېلې ته نه ځو
همدلته د خوږو شونډو نبات ورکوي ښکلې

درځه چې دا د سر بيه ورپرې کړو ســـــاده عقله
بدل کې بې د شونډو ماله جات ورکوي ښکلې

د مينې خدايه داسې زيرى داسې څه رازده کړه
و کوم ته چې د شونډو سر سوغات ورکوي ښکلې

ويريرم چې ســـــاده کورگى مې بيا بدرنگه نکړي
د سر په بيه ورد سومنات ورکوي ښکلې

ملـــــياره تېرى زړه دى د ازل وېرى موږ نه سو
د حورو چم که څومره سات په سات ورکوي ښکلې

غزل

چېرته که د لوی انځورگر سترگې په تا پرېوځي
هیښ به سې چې دا د حسن لمر به په چا پرېوځي

هر توری یې ماته بس دعا د پیر بابا ګرځي
کله چې دې سرې شونډې لېلا په ښېرا پرېوځي

ښه دی چې سندرې نه درځي تا ښایست میرې ته
ستوني د شپېلۍ نه به آیت د نوا پرېوځي

نه چې ستا له لاسه بخته بیا روژه په خوله سولم
ویره ده سپوږمۍ د دې اختر به په ما پرېوځي

ستا وینا ملیاره ډېرو پرو نه زیندی اخلي
کټ مټ لکه غږ د معافۍ په سزا پرېوځي

غزل

سیوری ته د لمر له څانگو پانې غزېدلې
تا چې د کنډو له سرونه ما ته را کتلي

لارې لارې تللې رنې او بڼکې دې په بڼکلي مخ
چا دې د بڼایست سپاره وړانه وه لوستلې

زما نښې د شونډو وه او ستا د غاړې کرښې
ځکه سپینې پانې دې د حسن رېږدلې

آن د شونډو پل بڼکاري په سپین نازک بدن دې
خداي خبر د حسن خاوند څه کې يې مینځلې

ستا له برکته ډیر په سپینه ډیره مست سول
اې د نشې میرې ته له کومه يې راغلې

غزل

په خوب کې بڼا پېری وینم دیوان مې وینښوي
بس شونډې رانږدې چې سي پېزوان مې وینښوي

چې سم جوړه گو مېزې د ژوندي زیارت سي ډډې
رامات مې تاويزونه سي پېریان مې وینښوي

بڼکار یزې له گلمخو نه همدغه مې قسمت سو
چې واورو کې ویده سم او باران مې وینښوي

زاهده ستا په دم مې په یاغي زړه څه ونه سي
بڼینه چې چېرته ووينم ایمان مې وینښوي

له کله نه چې ما د زړه مـنـلې ورته پریم
ویده په اوداسه سم خو شیطان مې وینښوي

رندانو راته وایی شېخ چري او که زه گرم یم
چې سم په جام ورپر یو ځم آذان مې وینښوي

ملـیاره یو څو پانې د سنځل گل ورته بڼې دي
دې درد ته چې رښې، رښې گریوان مې وینښوي

غزل

د خیال په تږې للمه مې ورپرې غلې غلې
یوه د هسکو میره د اوبو په شانې ولې

څه نغوته ده د مینې څه غزل څه توتکۍ ده
څه دنگه سارانۍ کوچۍ کیږدی نه راوتلې

هغه چې تش په یاد یې زما ژبه سي آغلې
بس کټ مټ د ماشوم مینه ده دومره ده سپېڅلې

احساس مې د غزل راتخنوي د ناز په گوتو
په زړه مې وروي د پاس گودرد غاړې ولې

په کومو کې چې زانگي لیونۍ شېبې د مینې
هغه چې دي د مستې غمړنګې په رنگ ټکلي

نو څنگه به د لمر په ټال کې نه زانگي نوا مې
چې داسې گلورینې نازنینې ده پسروللې

ولور

بناپېری، ډېر ډېر مې زړگۍ تنگ دی
د گودر غاړې پسې مې مړیم
دا چې زیارت نه دې بې برخې گرځم
د مینانو خدای ته پر پریم
سمه ده دا خای د حسنونو جنت
خو پدې ښکلو مې چاره نه کیږي
دې کې د ستا د خولو عطر نه سته
پدې هوا مې گوزاره نه کیږي

دلته رنگونه دي خوندونه دي ډېر
خو د حیا پسې مې زړه وتلی
تل مې خیال کې داسې گرځي گلې
چې مې مین نظریه غره ختلی
چېرته کې لرې څوک شپېلۍ غږوي
د سوي زړه له تل پر اس باسي
ورشود د ننگې غمړنګې جینۍ
د هر حلمي د نظر آس باسي

گلې زما تږې سترګې تږې گرځي
پدې بېشرمه جلال ډکې نه سي

خداى دې په خاورو باندې نه ډکوي
 خو ستا د ټنډې په خال ډکې نه سي
 خواوس مې ملا د همت ټينگه ساته
 بس يو خو نور رکاته نفل وکړه
 لږدى چې بيه د ولور پوره سي
 نور د بېلتون کوډله وړانه ښکاري
 کډه مې بار ده دې نږدې ورځو کې
 درځم په سرباندې دې شال اچوم
 ماشومه مينه په بل ډول لمانځم
 د زړه څنار کې درته ټال اچوم
 د پير بابا په توغ په خپلو لاسو
 زما په نوم يوه ريښکۍ وټړه
 هلته کې لپه د دوا پورته کړه
 زه به له دې ځايه آمين پرې وايم
 بس دغه سوال کوه اوږده لاره کې
 د لوتمارانو په ډاږه وانورم

۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال د وري ۲۱ مه نېټه

غزل

ته مې چې ليدلې يې د ژوند مانا مې بله ده
بس د زړه په ژبه مې دا ستا د ياد بدلنه ده

شکر ستا د مينې د آيت په اوبو ولی سوم
ته مې چې قبله سې عقیده مې تل تر تله ده

خداى قسم په غلا يې خوند له شاتو نه تېرى کوي
سره غوټه د شونډو دې خوږه لکه سنځله ده

تال کې د خيال ځکه څنار څنار غزل زانگي
دنگې غمرنگې قسده دې سيم د گلو وله ده

يو ځلې مو پرېږده خوله په خوله سوبيا چې هر څه کړې
عقله د تاک پېغله ډډې شونډې کله کله ده

زه يې ونه کړم ته يې ونه کړې ملا خولا پرې غوړندى
مينه دې دنيا کې پيدا کړې خدايه څه له ده

ستا کتاب که مست د مينې شېخه چېرته پرگني
پوه سه دا خوږه گناه مې کړې شو څو ځله ده

یوازي

لاره کړلېچ ده گلې خبر دی یو خو گامه راسه
مزل مې ستړی دی خو گوره تر مانبامه راسه

پدې پوهیږم تر قیامتہ شوک د چا مل نه یی
بس دومره وکړه چې د ژوند تر وروستی جامه راسه

لامو خبره په سلام کې ده ولاړه گوره
سلام پوره کړه د گډ عمر تر کلامه راسه

ملگرې گوره تر وړميو دې زړگۍ تړلې
واده پوره کړه اوس راغلي یې تر دامه راسه

یو څه به زه په زړه کې تېر کړم ته آمین پرې وایه
یو څه دې ته نیت ساده کړه له ناکامه راسه

راځه چې تېر غونډې له یو بل نه څارېږو گلې
مرگی ښو نه رانږدې ښکاري سلامه راسه

قسم چې ساء مې یې بې تا مې گذاره نه کیږي
د مینې لمونځ مې قضا نه سي روڼ امامه راسه
د غوايي شپاړسمه ۱۳۸۲ لمریز لېږديز کال

رښتيا

يوه خبرد نازولي ليلا
پښو نه مې تاوه ده ځنځير غوندي
چې نن سهار يې راته وويلې
داسې مې بد ايسې ځنځير غوندي
له هر چا هر چا مې گڼله خويو
له گرانې مينې مې دا هيله نه وه
قسم چې زب زب سترې سترې يې کړم
داسې درنه وه د شوگير غوندي
ما ويل چې زړه مې ښه پر ځای تړلی
له دې سودا به څه توبښه وتلم
د ژوند انځور کې حقيقت وه راته
هغه هم تنه سوه تصوير غوندي
که چېرته خوب يې د خوبونو خدايه
ددغه تور خوب دې لمن وسپځه
سمه سمسوره يې کړه ښه راته
د رهبرانود تدبير غوندي
د اوس لپاره مې توبه ده ترېنه
نور به يې نوم په مينه وانخلم
خو لکه ساء مې ده د زړه درب مې ده
زه لا مريد يم که سي پير غوندي

د مینې خدایه له قلم دې څارسم
 ماته یې څه خواږه رنځونه کښلي
 ښکاري د ټنډې کرښې وړانې تللي
 د خړ کابل سوي تقدیر غوندې
 د ملا ډوله د جالانو کرښې
 او د نازولو دا نخره یوه ده
 د مینې باز مې راته مې ښکاري
 د تور او سپین منځ کې توپیر غوندې
 هره ککره دې خپل اند روزي
 هر څوک دې خپل خپل کوناتي گروي
 ښیښه مې خوښه ده قصاب خونه یم
 د ترهگرو د تکبیر غوندې

غزل

پام کوی شری بېرته وړی نه سي
خدای مه کوه ډوبه مو بېړی نه سي

دومره مو په اوږد کرکې مه سپڅی
بس دی سره سکروته شنه نړی نه سي

خیال ساتی چې دا خړه جونگره مو
بیا د کوم بېامارد خولې مړی نه سي

نه چې گارگوتي پیکي بېقدره سي
پام چې یې لیلام ټیک اوږی نه سي

ډېر گرم به په وړه سزا ولمانځو
چېرته که نیمگرې دالری نه سي

زما د نظر آس به کې ونه ترې
خو چې دې زړه جېل زلفې کړی نه سي

عقله راځه یو ځل د زړه ومنه
گوره درنه تېره دا گړی نه سي

دومره يې د تورو په ځل ولمانځه
خو چې درسره غاړه غړۍ نه سي

اخ به د ملـيار د زړه ونه وځي
تاو دې له كمخو لكه څرۍ نه سي

د غبرگولي شپږمه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز كال

غزل

له مستو سترگو يې سودا پر بوځي
خدای خبر پر په به يې پر چا پر بوځي

ماته مې سوي تندي بڼه مالوم دی
دا آسماني ټکه پر ما پر بوځي

نور يې په کړې گناه ونه نيول
زما په سوچه ثواب سزا پر بوځي

بنکاري له موره يو تور مخي پيدا
چې تل مو برخه پر ژړا پر بوځي

موره د جال خان له امام نيولی
ځکه دعا راته بڼه پر بوځي

جوړه کيردې مو سترې وترې سوله
او د شپېلۍ له خوله نوا پر بوځي

غزل

که چـېرې سـين نه يـي په خـاڅکـي گوذاره کوو موږ
بس او سپنځري يو په څک د زړه چاره کوو موږ

مه کړه قسم که به دې شونډې سلامتې يوسي
چا ويل گونگي يو د نادودو ننداره کوو موږ

موږ مينان يو آن جگړه کې نوم د مينې اخـلو
پيل هره چاره د بنايست په سپاره کوو موږ

خال مو امام دی د سجدې ځای مو محراب د وروځو
اودس په ډول او لمونځ په غـږ د نـغاره کوو موږ *

دا يو قلم لرو بـنـکـر نـلـرو له زړه نازک يو
داسې ونه گڼې چې هسې نظاره کوو موږ

* له ډول څخه موخه د غزا ډول او له نغارې څخه موخه د وطن د آزادۍ
لپاره پردنمن د چلېدلې ماشينگنې غږ دی.

غزل

خوک چې د مینې مستي سر کې لري
د سربندني اور ځيگر کې لري

چا چې وي عشق لکه آیت منلی
په دې دنیا حورې وزر کې لري

زړه چې له هره بریده اوږي پسې
بنا پېری داسې څه نظر کې لري

هله ته که شېخه یو څه ستا سره یې
غلما ن به څه شی په بستر کې لري

دا چې له شعره یې سکرو تې اوري
کوم لیونی ارمان تتر کې لري

ته یې سجدو او شوگیرو کې غواړه
ملیار یې بس د زړه پرهر کې لري

موري

د زمزم په شاني ولي
د زيارت غوندي سپېڅلي
ماته هرڅه نه آغلي
موري ورځ دي بختوره

ته مې دم ته مې قدم يې
ته مې ژبه د قلم يې
اې ننگه ننگه سندرې
ته پايښت ته مې عدم يې

ته د خدای غزل يې ښکلي
کت مټ گل يې د سنځلي
ټول عالم ته نازولي
موري ورځ دي بختوره

که دا ستا شوگېرې نه وي
دعا څه که ښېرې نه وي
که دې گواښ او سکونډل نه وو
د پښتون به دېرې نه وي

ته له نوره يې راغلي
 خدای په ښو يې ارزولي
 يې زما زړه کې کرلي
 موري ورځ دې بختوره

اوس مې هم منډه تر تا ده
 خوږه غېږ دې زما پناه ده
 که دې چپرته زنگون نه يې
 خدای سته ژوند مې ټول ژړا ده

ما له هرڅه يې منلي
 تا مې مينه ده پسوللي
 اې زما د دمې ولي
 موري ورځ دې بختوره

د غبرگولي ۲۳ مه ۱۳۸۲ لمریز لېږديز کال

مور مړي

د نور کوډله مې تیاره، د رڼا نذر غواړي
 خود خواست لپه یې ږنده ده
 او دا هم نه ویني
 چې د زړه سوي په نوم ګاونډ ورته د لمر پرځای
 شیطان خراغ ورکوي
 او د سیند ونوله ها پورې غاړې
 راغلې خړې خړې شوبلې
 دا د سولې مارغان
 ددې جونګرې زړه ته داغ ورکوي
 خدایه ترڅو به ستا د نور چینې په ما وچې یي
 خدایه ترڅو به شنه منګي رانه په نذر کې وږې
 دا نذر پای لري که موږ مور مړي
 بس بلهاری ته هست یو؟

غزل

ته یې شمېره پیره خو روا خو ناروا کوم
تور امام د خال پسې په مینه اقتدا کوم

نبې زما د برخې د دوزخ لمبې غړاندې کړه
خدا یزده شېخه دا خوږه گناه خو خلې بیا کوم

دنگې غمړنگې او د رز اوښکې مې خوښې دي
خومره درته ووايم هم ها کوم هم دا کوم

مخ غوندې دې ډېر له زړه نازک یم ښېرانه راځي
ته مې په ځیگر وله اوزه درته دعا کوم

خیر زما امام خیاله ته که یې کافر د عشق
زه خو مسلمان یم پېلامه په بسم الله کوم

غزل

د هېڅ بدل کې خوږ اشنا رانه څه نور اخلي
بابا! له موږ نه ستاد کړې گناه پور اخلي

خدا بږده چې بخت به دې میراث مېنه په برخه را کړي
خود مرگي په پلمه زمانه ختین کور اخلي

داسې مالت کې د ژوندون پټی پر سر گرځو
چېرته چې روي گورگتي خاورې د گور اخلي

لږ چې ستا وړ سزا موزېه کې څه خوږه غونډې سي
دا نه غوښتلې نه بللې په څه تور اخلي

قسم چې سترو مندو تر و ستړی کړې یم نور
څوک په سکون رانه د غبرگې دنیا شور اخلي

مور مړی زړه به مې له دې بزمه بې برخې درومي
له ډېرې تنډې له ساقی نه جام نسکور اخلي

بنکاري ددې دنیا تور مخي به لا جگ سي هلته
خال د تنډي لـره جنت کې حورې سکور اخلي

کړې سـودا مو ددې وخت سره په وړانه اوږي
مودې سوې ساندې را کوي او تنگ ټکور اخلي

د سپينې خوله خوند يو په غلا بل په رضا کې پټ دی
کوم لیونی به خک د سرو شونډو په زور اخلي

د چنگاښ اولسمه ۱۳۸۶ لمریز لېږديز کال

غزل

زړگيه وروسته پوه سوي په حساب د تورو سترگو
له لاسه مې وتلی اوس کتاب د تورو سترگو

چې چم نه د تنکیو غنمرنگو تږی وځم
په غاړه مې اخستی کوم عذاب د تورو سترگو

قسم دی چې د ښکلو حسن دومره یم خپلی
په سترگو ورکوی نه سم ځواب د تورو سترگو

بس دغه مې راتگ دی د بېلتون په مزله وځم
د ښکلو میرې راکړه لږ ثواب د تورو سترگو

غزل نه د ملـیار ځکه ولاړ بانه راوځي
هر توری یې مینځلی په دریاب د تورو سترگو

د چنگاښ ۱۸مه ۱۳۸۶ لمریز لېږديز کال

شرومبه

دلته لا میرد میدان روی ټوپک
دلته خبرې لا په ټول کېږي
دلته لا ژبې د رښتیا ویلو
نگه سوگند لره جوگه نه ښکاري
دلته د حق خبر زروارې خلک
د ستړي ذهن منډاړو کې شاربې
خو کچ یې شیندي د خیال کوڅو کې
تسه شرومبه وږي ولس ته نیسي

د چنگاښ ۲۱ مه نېټه ۱۳۸۲ لمریز لېږديز کال

غزل

د مینې په آیت کافر مې یار نه سي کیدای
هغه چې یې خرڅ سوی خریدار نه سي کیدای

کاروان دی د لونگو او رانه بانه یې ساتي
نولی مو ددې یون سرکټار نه سي کیدای

نږدې ده ورځ رنه سي وړ ناوړ سي رادبره
دا مه گڼه تیاره کې د څه شمار نه سي کیدای

قسم هره نادوده دې په وړه سزا لمانځم
پنښتون یم په بدل کې مې تلوار نه سي کیدای

خو ځلې مې په ټینگه غېږه لمانځي دنگه پوه ده
چاره د تېرې زړه مې په یو وار نه سي کیدای

ملیيار ورته منصور دی هره شپه پکې زنگیږي
چا ویل کړی د زلفو چېرې دار نه سي کېدای

د چنگاښ ۲۴ مه ۱۳۸۶ لمریز لېږديز کال

غزل

نن ډېره سستې ورځ وه خو په نره مې کړه تېره
کړې مې د لاسونو بڼا پېرې نه کړه چاپېره

سپوږمۍ د سرو تبي سوه او پوره زموږ نړۍ وه
د حسن په دنيا کې دنياگۍ وه رانه هـېره

د ديو اور مېر مې مات کړ د بڼا مار منتر مې پوخ سو
د مينې سپپاره مې سوله زده بې زور او زېره

بېلتونه لاس دې خلاص تېره دې توره پدې پوه سه
هرڅه هرڅه کې يو سولو موږ پرته له کوشـېره

دا نن صبا به گل سي نور به زوزو ته خـای نه بـي
کرلې د بوسـې غوټۍ مې ووتې له شـمـېره

اوچت به يم چې يم سـتا د بڼا يست په آيت ولي
د مينې سـپين مومن ته له د جـاله نه سـته وېره

د چنگاښ ۲۴ مه ۱۳۸۶ لمريز لېږديز کال

غزل

زه جل وهلی وم هغه وه د باران بلنه
ما خو به خود په زړه منله د ایمان بلنه

غزل مې وېلې له ما نېام نه ملا بانگه پورې
د سپوږمۍ وړانگو کې وه نغښتې د جانان بلنه

ماته د رزد لور ښښه کې مخ د یار ښکاریده
هرڅو که خلکو ورته وېلې د شیطان بلنه

بیگا شپه خولې ته یې د شونډو په پل ځکه ورتلم
ما اورېدلې وه قسم دی د پېزوان بلنه

د یار کافر حسن او زما مومن زړه هسې سوځي
یا به منم یا به مني د مسلمان بلنه

د سپین او تور په نوم ستي زړگۍ به دانگي ورته
که په رښتیني چپرې واورې د انسان بلنه

یارانو څه وایی د کال روژه کړو ماته که نه
امام مونه سسته چې خپره کړي د آذان بلنه

ملياره لاس را كړه له دې سوي مالت مې باسه
نه چې سي ســــــتري په بللو د كاروان بلنه

د چنگاښ ۲۲ مه ۱۳۸۶ لمريز لېږديز كال

غزل

د ترسا ساقی دی بزم څوک به شپه کراره یوسي
شور قسم کړی دا سر به یو ځل بیا تر داره یوسي

د ځلمو اوږې سوې ماتې ستوري ت سول د یارانو
باد به ما پښې څښېدلې نن له دې بنداره یوسي

د ارمان بېړۍ کې ناست یم اې ویده بخته راپاڅه
ګوندې بیا مې تندې گل سې او منزل ته لاره یوسي

داسې سړ داسې نوا داسې لی داسې څه را پېښ سي
چې شپېلۍ مې له کيږدۍ نه د سپوږمۍ تر ښاره یوسي

زرکه میرې دې ګاونډ ته لږ ذکات د حسن باسه
نه چې باز د هسکو څوکو تا لدې کتاره یوسي

دې مور مې د سرویرې زموږ خبرې ټول په ټول کړې
بس نږدې دی چې آن غږ مو د سته غلو له ډاره یوسي

د زړه آس عقل ترلې د ښکلا ورشو ښکاره سه
چې د غره مسته لټکه دغه لال له ماره یوسي

نظر مات کړه نازولې چې لښکر لښکر بانه دې
چېرې خدای مه کړه سندرې د رباب له تارې یوسي

زما د عمر شېخي واخله د غزل د بڼې ملپاره
یوڅو داسې توري راکړه چې بس زړه له له یاره یوسي

د چنگاښ ۲۷ مه ۱۳۸۲ لمریز لېږديز کال

اوربند

د غزل توري وري دي ستا د حسن ايلبند ستايي
دا ورشو به ږنگه نكړي د بڼا يست گوتې يې پيايي

ارزولۍ د نور گوتو د غه ولۍ او نتلۍ
ځكه زه ورسره هو كړم زړه كه هرڅه راته وايي

د خيال بڼا پېرۍ ناسته ده زما د عقل چم كې
ما لستونۍ دۍ وركړې بس چې هر لورې مې بيايي

دا د ذهن ياغي آس مې د غه پري ته رام نه سي
زه كه حوره تربنه يوسم نو غلمان به يار د چايي

شېخه راسه سوله وكړو نور زموږ منځ كې څه نه سته
ما په زړه كې دۍ موندلۍ ها دنيا دې ټوله ستايي

دا زما د غزل سترگه د بڼكلا چينې مينځلې
زه په هرڅه كې يار وينم دا وينا ما سره بڼايي

د چنگاښ ۲۸ مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز كال

غزل

زړه مې تېږې دی په څک کې دریا ب اخلې
د الف ځای کې د حسن کتاب اخلې

زموږ تکبیر د ترهګرو تکبیر ندى
چې د نورو په ژوندون به ثواب اخلې

چې توبې راماتوي په سرد شونډو
یار مې لمر دی د بڅرکي به آب اخلې

دومره بڼکلی خو به کله داسې وکړي
چې د یو څپک ژوندون به حساب اخلې

زورور مو ځکه ډډې خپتې ګرځي
دلته لا ډنګر وزګوري قصاب اخلې

ملیيار خو ځلې د مار له خولې وتلی
خامخا د یار له خولې به ځواب اخلې

د چنگاښ ۳۱ مه ۱۳۸۶ لمریز لېږديز کال

غزل

دا تا چې سرې منگلې په بڼه پرا ورته نيولي
همدې دې په بڼا ايست ولي ناولي ډېر ترلي

هرڅو که نظرمات له دې ځلمي سرونه څار سول
خو دنگې بڼا پېرې حسن دې بيا ديوان بللي

گودر به څنگه وچ نه سي اوبه به ولې نه مري
چې دلته د نظر غشو شينکي منگي ویشتي

د زړه حال مې چې وويلې بڼا ايسته سترگې دې مړې سوي
بانه دې پښتانه غاړه غړې سول غلي غلي

مولا دې خبر کړې نه چې د کوم باز خولې ته يې ورکړي
په غبرگو توتکيو تور حبش دي ټوکيدلي

نڅرې دې د سپرلي وربځې د زړه په لاسه اوري
د نور مستو چينو نه که جنت نه دي راغلي

مزار به مې په پېڅکو د ټيکري خامخا لمانځي
دا دود دی چې رانه وروسته له مرگه سي بڼا غلي

تندیه خدایږو ستا سجدې که څاڅکی باران راوړي
شبهه مخکې پدې تکبیر چا سپین کبان وژلي

اوس هرڅه چې پېښیږي د ملیار زړه یې منلې
یو څک ته دې دشوونډو جنتونه درتلي

د زمري ۹ مه ۱۳۸۶ لمریز لېږديز کال

غزل

دا کلی ږنگ بڼه دی د مینې لیونی نه لري
دوی په جامونو وېش د می کوي منگی نه لري

دا خلک ځکه له گړپوانه له لستونو تښتي
دلته کې خړه زرکه ځاله مار سوری نه لري

خدا یه درځار سم واک د وخت دې چاته لاس کې ورکړ
خو ځنده ځلي دي بنگیري خو زرگی نه لري

دا څووم ځل سو چې د شنو سترگو نظریې وهي
بنکاري بنایسته مخ د لیل سم سپېلنی نه لري

پښتونه بنکاري چې دوی ستا د عقل ځل هېر کړی
لاهم گڼي چې خړ وگړی به مغزی نه لري

د خدای غزلو یې برجونو ته اوږه ورکړې
چا وېل شاعر زړه کې مېړه نه سته سړی نه لري

ما شوم ریبیار مې چې سلام په منډه منډه وروړي
د قصاب لورده خود کور په وره کې سپی نه لري

ملياره سرگودار ته نيسي د گوهر په تمه
خود اشنا ویشتلې گاتي دې غمی نه لري

د زمري ۱۰مه ۱۳۸۶ لمریز لېږديز کال

غزل

درياديرې له مالت مو چې وتلو ياران يو يو
ماويل تم سه تا ويل ځمه ورېدلو باران يو يو

چې مشال څاروان مو ومړ د تيارو په تورو غشو
مساپر په بېله لارو بېلېدل له كاروان يو يو

عمر تېر سو له ستار نه د چينو زيرو بم ورک دی
د اوبو ابې لا شمېرې بم ويشتلي کبان يو يو

که څه زړه قحطۍ وهلی په خروار به يې مورنه سي
خو اوس بڼه ده را رسيرې لږ تر لږه جانان يو يو

د ملالې او ناهيدې د پوښتنو وخت به راسي
د ټيکري ناولي غله به را کاږي له گريوان يو يو

د سپېرې رڼا له وېرې ترهيدلي به راټول سي
د اړښتيني به شرنگی سي خير که اورواذان يو يو

زه د خپل زړه ته د خپل زړه آيينو کې اشنا وينو
شېخه ما در شريک نکړی تېروو به ايمان يو يو

د پښوښکالو يې اورم د مليار ننگه غزل کې
د ليلي په چاودې زړه به راتوکيږي گلان يو يو

د زمري ۱۱مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

غزل

نو څه به وو که می مو بنکاره لپو کې خوړلای
د نرمو شونډو سر مو په چکچکو کې خوړلای

دربار کې به دې څه کم وای که ټول عمر ماشوم وای
روزي مو د چيندوړي په ټوپکو کې خوړلای

هغه د سپوږمۍ شپې دنگه کوچۍ خړه کيږدی وای
څه شگې څه لشکې مو سوکړ کو کې خوړلای

ارمان که رښتیا سترگو یار په هرڅه کې لیدلای
دیدن به مو په تشو او په ډکو کې خوړلای

واه څنگه به وو چېرته که ځواني مو وړکتوب وای
نینې او شنه ممیز مو اکو بکو کې خوړلای

د یار څنگ او لونگ دې وای ملنگ دې وای په نره
شړو مېې مو په خټینو اوب غړکو کې خوړلای

قسم دی که خاطر دې د روانو او بنکونه وو
بارخو مې درنه ټول گلې مچکو کې خوړلای

د مړينې کور به ږنگ وو خوک به پوره کونډه نه وه
ژوندون که د مړگي سر په مرد کو کې خورلای
د زمري ۱۵ مه ۱۳۸۲ لمریز لېږديز کال

خواني

يوه هېره هيله مې د زړه په تل کې
 ژاري سلگۍ وهي عرضونه لري
 ها تېره سوې کيسه بيا په ذهن
 خړه کيږدۍ غوړوي
 هغه نغمه چې زما په بند کې وه او زه يې پيروم
 هاغه چې کله به يې د ناز په گوتو
 تانده سندر د خوانۍ بلله
 بيا تخنوي زما د خيال ورغوی
 او د غزل کاکل ته ول ورکوي
 بنکاري زړښت کې برخې ځل وهلی
 نه چې د بنکلو خدای د چا نذر کې
 يوه چټه دنگه غنمرنگه جينۍ
 دې د لونگ ملنگ ته
 دې د سندرو ټال ته
 دې تږي جام ته دې ننگه سلام ته
 د سترگورپ کې ورکړي
 له کومه بيا ها سرگردانه سيوری
 ها تانخور لکه د چرسو لوگی
 رانه تاویري ما په غېږ کې نيسي
 ورو مې د وريځو په وزر کينوي
 او په رڼو سترگو ها مات خوبونه

راباندې ويني خو قسم دی پیره
 کله چې دوی وینم نظر مې خړ سي
 لکه غریب چې خپل ماشوم ته پر سي
 قسم دی دوی نه مې نظر شرمیري
 د هیلو ښکلې مېلې
 هغو رازونو چې خمارو سترگو
 د ښو څوکو کې په ناز لوبول
 زما په سترگو کې یادونه شنه کړل
 د وږمې لاس زما پر تږي نظر
 د بېخودۍ د پریښانۍ ورغوی ورو تېر کړ
 د زړه کړکۍ یې راته پرانستله
 نو ځکه مینه نابللې راغله
 او د ځوانۍ مستې یې
 زما په غزل کې ځانگې ځانگې کړله
 هغه رنگینې زمانې ها ترانې شنې سولې
 توري غوتۍ وو بیا گلونه سول اوس شرنګ زیږوي
 خو هی ارمان یوازې یاد پاتې دی
 د هغې مستې چې به دې شرنګ ته
 نگه شرنګی نگه نغمه سوه باد به راوستله
 زما پر سر به یې کیږدی د باران
 د نرګس عطر کې مینځلې راوړه
 هغه خوښي لوټ سوې
 خو یو برباد زړه یو فریاد پاتې دی

زما ژوند چېرې وو
او چېرې راغی
د ځوانۍ پایله څه ترڅه ده پیره !!!

د زمري ۱۲مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

غزل

له پانوه راجوړه د باران کيږدې ته ژاري
کوچۍ مينې قسم نن مې نوا شپېلۍ ته ژاري

ته وايي بڼاپېرۍ باندې باران په شپېو اوري
خولۍ ورته نيولې ده اسمان سپوږمۍ ته ژاري

غزل غزل خيال مې بيا د زلفوول کې زانگي
د بل منصور بدله بيا د داررسۍ ته ژاري

په تشه خدا لمانځي وخت سلگۍ سلگۍ وطن مې
همدا به يې، بلبل که د گل وير گلۍ ته ژاري

سپېره مېړه کوډرې د وحدت د منگي شمېري
تتلی زړه د قام مې د پښتو لنډۍ ته ژاري

روانې جنازې دي د نښترو او د لمنځو
په غم د ښکې ځالې توتکۍ سيسۍ ته ژاري

پلازمېنه د بڼايسټ يې، مخ يې سرو ورېځو نيولۍ
چا شونډې ترې څکلي دي پېزوان نټکۍ ته ژاري

غزله د مليار غشى سه پاس اسمان سوري كړه
ترڅو به للمې دښتې د اوبو ابې ته ژاړي

د زمري ۱۸مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز كال

غزل

رندانو که په مېنه زموږ اور ولگاوه
شېخانودا بل سوی اور څه نور ولگاوه

ایله نښایست پوره زما د زړه د تاج محل شو
له کله مې چې یاره ستا انځور ولگاوه

منم د نن واده به دې نښایستو کې پوره نه سي
خو بیا دې پدې غلي محفل کې شور ولگاوه

جانانه ما کوڅه ستا په سجدو سجدو کړه ولې
نن ځکه زهد دلته کې خپل کور ولگاوه

راغلي نابللي به پرتوگ په غاړه یوسي
د ښکلو سخاوت که لږ څه زور ولگاوه

صبا به یې دا خلک ټول د گل په مرګي نیسي
بې علمه شېخ چري په ملیار تور ولگاوه

د زمري ۱۸مه ۱۳۸۲ لمریز لېږديز کال

رښتيا خوب

څنگه ږنگه بنگه بېگا خوب کې وې راغلي
خداى دې راته ساته او دښمن دې ومړه گلي

ټولگه دښايست دې وه او سرې سترگې د گبر
زه دې سپېلنى وم خو نظر رانه وهلي

جوړه زلزله وه زړه کې شور وو د يادونو
تېرې اوښکې ستا يې پاس په بام ورڅېدلې

درمند د سکروټو وو شنې لمنځې او نښتر دې
اورورته خادر وو سرو لمبو چينې ځېښلې

درز غپ د مرگي وو دوړو څڼې غورځولې
کډې د لونگو او د زانو بارېدلې

ونو پاس آسمان ته وچې خانگې وې نيولې
پېشکي د ټيکريو پکې پانې رپېدلې

غوڅ گلاب سرونه وو تنې تلې ږنگې بنگې
دې "رقص مرده" ته بيا بگوي نڅېدلې

شپول کې د لیوانو، سور لنډیو اتني جوړ وو
پرې تي پورې میږې ترېنه ورو ورو ځنېدلې

خومره سترې خوب وو څنگه توره تروړمۍ وه
خدای قسم سبا مې آن ترې ورېغې تنېدلې

څو چې داړې داړې ازغي اوښ د مرگ ونخوري
مړې نه سي کړزې تېره شپه چې گډېدلې

څو چې د قصاب لمن محراب نه ښکته نه سي
گل نه سي ها وینې چې له خال دې بهېدلې

لپه د دعا کې به ماشوم ارمان سوځېږي
بيا به تروړمۍ يې او بگۍ به لنگېږي

دا د وېرې خوب به دې نیمگړې ښکلا سوځي
دا د اور پړونۍ به دې شوراو نوا سوځي

د زمري ۲۴ مه ۱۳۸۲ لمریز لېږديز کال

وخت

کنډاسې ژامې غرونه زړونه کانیو سره خوري
شېخان د زمانې کتاب له پاڼو سره خوري

چې یوځای روي شونډې او پېزوان خوله گرمه نه ده
تل خواره وږې ډکي له مومانیو سره خوري

خزه کې د ښو بټۍ د سترگو تربنه ساته
د وخت روی نظر خپې له زانیو سره خوري

اوره

ابكه پلاره ډېر مې ښه يادېږي
هغه سپېره هغه بېخونده سهار
چې دې په خوب کې په تندي ښکل کړم
او ويل دې گوندې نن ددې له مخه
خدای مو په لږڅه اوږو و ارزوي
ويښه وم ځان مې هسې خوب کې نيوه
خو مې د کور له وره نه خړپ واوریده
ته رانه لارې بيا رانغللې
خدای خبر
چېرته به يې
دا نن يې شپاړس کاله سم پوره سول
خو ستا د چاودو شونډو
ستا د تېرو بربتونو
احساس په سوې ټنډه برگرځوم
پدغه هيله چې به خړپ د وره سي
ستا د پښو ښکالو به
سکني ماښام کې زما د خيال پيڅکي
په چاودو گوټو
په تودو لاسونو
د ماشومتوب څلي کې بيا وتړي

دې گونگوسو پلاره اوږه اوږه کړم
 چې گوندې چا به يې
 بټۍ کې سوی
 يا به دې سر کې
 چا يې ميخ ټومبلی
 چېرته چې مابه په ماشومو گوتو
 ستا د پکړۍ ول کې خوندي ټومبلو
 آه، څنگه زړونه دي له څه نه جوړ دي
 دومره هم نه وينې چې زما تندي کې
 ستا د زېرو شونډو کرلی زړی
 لا د باران په تمه
 لا د نياو په هيله
 لا ستا د پښود خوږ ښکالو په ارمان
 ستا د راتگ زيری په زړه کې روزي
 خدای دې دا وړانې گونگوسې دروغ کړي
 خدای دې بيا راوله د زړه سپر ليه
 زما ځورېدلې کړېدلې پلاره
 لور دې لا سترگې په ارمان غړوي

د وږي ۱۳ مه ۱۳۸۲ کال

مرگيه

هرڅو که خوبونه په مړوند کوو
مرگه آخر ستا لپاره ژوند کوو

گوره چې بې ډول او سړني رانه سې
ياره هرکلی دې ډېر په خوند کوو

مورته له بنو نه هم نږدې نېکارې
هره شېبه عمر ستا په بند کوو

خوږ اټک يې خامخا درتگ لرو
خپردي که نن مېنه په اېلېند کوو

گوره اوس ايله د ژوندون چل راغی
لې تم سه بيا هرڅه ستا په اند کوو

غېږبه دې قسم په نغمو ډکه کړو
مورده شاعران يو بڼه چلند کوو

د وږي ۲۸ مه ۱۳۸۶ لمريز لېږديز کال

غزل

پلی وې راغلی هسې نه چې پلی پاتې سې
خوله واخله ناره، ناره سه نه چې غلی پاتې سې

هر پرهر دې توری د غزل دی سمه ټولگه یې
زړه! خدای نه دې غواړم په بڼو ویشتلې پاتې سې

می باندې اودس کړه اقتدا د خال امام پسې
دلته کې که غواړې چې رښتیا ښاغلی پاتې سې

دا چې دې د ښکلو مخ ته تل سپېلنی ګرځوم
بس قسم دی غواړم چې سوچه او ولی پاتې سې

ګوره ښکر به مات کړې وخته ماته اړم کېږه مه
لږدی ترهګر غوندې له بخته تللی پاتې سې

خدای دې شېخه تا په تشو تشو توبو موړنکړي
زړه غوندې مې تل له لورې بوت و تلی پاتې سې

زه به یم او شونډې ما ته پیر دغه دعا کړې
خه تل د پېژوان غوندې په خوله ترلی پاتې سې

روې ورک سې لوخ غزل دې سترگو کې بوسې کړي
بېخ دې شین سه ونه مړې رسوا نټلې، پاتې سې

خوار مه سې ملـیاره بس مین یې پاروگر نه یې
شپه نه یوه شپه به په کوم مار چیچلی پاتې سې

د تلې ۱۲ مه ۱۳۸۶ لمريز لېږديز کال

غزل

سترگې په سترگو سولې سترگې مې په لار پاتې دي
بس له هغې شېبې مې هیلې پاس په دار پاتې دي

بېگا کوم تار مان یې تل کې سترگ کونه وهل
لا د زرگي کابل کې څه نښې د ښار پاتې دي

ســـــــــــــو ښېراوود ظالم مانۍ ويجاړه نکه
پاس د آسمان په لور منگلي د څنار پاتې دي

ښکاري د سرو شونډو په راکړه څه جگړه سوې ده
د برغـــــــــــــو در په غاړه خودانې د هار پاتې دي

ورېځو راښکته سې راغه باندې ښکاريان پانده کړئ
څو مات وزرې زانې دلته له کتار پاتې دي

آن مـــــــــــــود ونو وچو گوتو کې رېښکۍ رپېرې
وطن زیارت سو ښکاري لا مرگي په وار پاتې دي

لږده سندرې به راشنې سي او سلگۍ به ومري
دلته لا زړې د غزلو له ملـــــــــــــیار پاتې دي

د لړم لومړۍ نېټه ۱۳۸۶ کال

غزل

د بڼو ټال کې مې د اوښکو ماشوم مړ ګرځوم
وايه اشــنا څو به ستا مينه کې مخ څر ګرځوم

د وخت روڼ مخو ته څوک هسې ګوله نه ورکوي
خوزه سپين سترګې په پردۍ کټوو پر ګرځوم

ارمان تر اوسه چا جامه د عمل ورنګړله
ډله په ډله يو څو توري لوڅ لغړ ګرځوم

د قصاب لورده مـــــا په تشه خدا نه ارزوي
څو که دودۍ ورته هر پل کې د انگړ ګرځوم

د زړه څــــنار مې دې سودا لکه وينې خوړلی
دا په څلــــور کتابو پر به څنګه وړ ګرځوم

د حسن خدايه بس په خپل ځايګي يې وازوه
څو به سپېره مېړه د ښــــکلي پښتو ګر ګرځوم

د لړم اتمه ۱۳۸۶ کال

غزل

قسم دی چپی د تندې ماتولو چل مې زده دی
که جام نه بي په لپه کې د خنسلو چل مې زده دی

ملگرې شېخه ستا کړو سجدو ته مې سلام دی
د ښکلو د روژو د ماتولو چل مې زده دی

په سرمې خم رامات کړه ساقي ما په ښکړو وله
خه روی نه يم يودا د سکوڼډلو چل مې زده دی

د حسن ذکات وېش له دې ما تېري هم درېوله
که نور نه بي په سترگو د خټلو چل مې زده دی

دې سپينو تورو خړيکو کې مې درد دومره اخته سو
ولله د ټولو ولو او ناولو چل مې زده دی

خو وري د ښکلو تورو د ښايست ورشو کې پيايم
خو نه وایم شاعریم د غزلو چل مې زده دی

ملـياريم ما په زور او زېر د گل مخ ختم کړی
عامي نه يم د هرڅه د لوستلو چل مې زده دی

د لړم ۲۲ مه ۱۳۸۲ لمریز لېږديز کال

دا پانه دا خنار

ساقی تنده مې پابلې د خـــــــــــــــــماره پورې ځي
يو ســـــــــر لـــــــــرم چې مينه کې تر داره پورې ځي

چينې لا مـــــــــرورې دي له غـــــــــرونه را کوزيږي
وېرېږي خـــــــــرې نشي خو تر بنساره پورې ځي

خير دا ځلې کـــــــــه پاتې د بڼکلا له ذکات وېش يم
ســـــــــپېرې شونډې مې دا دی تر بل واره پورې ځي

ورځـــــــــار شم لا د زانو اتن مست وهي خرڅونه
کـــــــــه څه د گولي ډز يې تر کـــــــــتاره پورې ځي

ټپي شو خو ټپ نشو سندرې بول فطرت ته گـــــــــوره
دېرې مـــــــــوله لـــــــــنډې تر يکه زاره پورې ځي

که څه هم ډېرې غورځې پرځې ډېرې سترې شـــــــــته دي
آخـــــــــر مـــــــــو دا مزل بڼار د خناره پورې ځي

زه گـــــــــرم نه يم د ټنډې کرښې داسې دي راغلي
چې هـــــــــره لاره ونيسم تر ياره پـــــــــورې ځي

ملـيـاره پام د خوب كيږدي په سترگو خوره نشي
د دنگې کوچۍ كډه تر سـهـاره پورې ځي

د لړم ۲۷ مه ۱۳۸۶ لمريز لېږديز كال

غزل

خــه يې کړم ددې وخت مسلمان او کفار خه وايي
خدايه پدې پوه مې کړه چې سترگو کې يار خه وايي

خـــــــــــــير د کومې دنګي په کړۍ زلفو مې وټړه
دا راز رابنکاره کړه چې منصور لره دار خه وايي

ما ته يې د سُــر او تال په ژبه دنيا پرانيسته
خــوار ملا ته ووايه رباب او ســِتار خه وايي

زه شاعر یم ماته د گلپانو سبق ښه راځي
خداى که به پرې غوړیم چې د شوبلو کتار خه وايي

دا د کــوم ناولي د نادودو پېټي گرځــوي
ســتري اورمېړونه د نښتراو څنار خه وايي

ســر به کومه سپينه ابى ورېځ دلته کې لنگه سي؟
کلي، غرونه خه وايي، دا دوړې د ښار خه وايي

وړي د غنم پسې مې زړه لــــکه غنم چوي
کال ته به بيا وگورو چې کرد کوکنار خه وايي

زړه لکه ساده مومن نږدې ده چې لار ورکه کړي
دلته مټنارڅه وايي او هلته مټنارڅه وايي

دا د لونگ ډله به په کومه ډزه وانورې؟
ستړې مزل څه وايي، کاروان ته مولا څه وايي

سته دي خو ټيپي زانېږي خومات بنگري پوهيږي چې
خوار، په زړه ویشتلې، او تنلی ملیار څه وايي

د لړم ۲۹ مه ۱۳۸۶ لمریز لېږديز کال

بنجاره

راځئ چې نن آسمان ولو په ستورو
سبا چې څه پېښېږي بيا به گورو

د لمر لمن کې وکړو سندرې
سینگار کړو کاینات په غزل تورو

چاپېره له سپوږمۍ برجونه ږنگ کړو
د ځمکې په مخ واک واخلو له سیورو

باران باران ملگرو وږمو خویندو
راځئ چې نور په سرو سکرو تېو اورو

دایو کلی دنیا کړو رښتیا کلی
شپېلۍ کړو بریالۍ پر سپکو سپورو

نکریزې د ټوپک په ځای وربار کړو
ځئ نوم د بنجاره واخلو له نورو

یو شین ښارد انسان په نوم آباد کړو
بس ږنگ کړو کرښه وېش د سپینو تورو
د کب دوهمه ۱۳۸۶ کال

پښتو

د زړه په سرمې ناسته يې خبرو کې راځي
غزل سې نڼه سُر سې په سندرو کې راځي

آغلې په فطرت د توتکۍ له وزره څاڅي
چې وخت يې سي سرليک د زورورو کې راځي

د مينې د آيت غونډې به ولې ولې نه يې
له هسکه دنگو څانگو د نښترو کې راځي

نغمه د ملکوت يې خوږ تکبير يې د بلال
د شاتو د مچيو په وزرو کې راځي

چوپړ ته به دې ولې گونډې نه وهي سرونه
قربان دې سم د سرو زرو په زغرو کې راځي

په مينه نڼه مينه يې حيا باندې پسوللې
په تنگ د تورې پړق يې په لښکرو کې راځي

بنايست دې د درنو نرخونو ناز پلوري پر سيالو
خوږې، غرنۍ، دنگې په گورگورو کې راځي

زیرہ، نگہ، شہل، سپېڅلي توري لرې زړه کې
د پټو خزانو په شـمـلـه ورو کې راځي

نږدې دی برم او پت به دې د ښکلې مینې پالو
بس خیر دی یو څو ورځې مروړو کې راځي

د کب شپږمه ۱۳۸۶ کال

ختکي (مگران ليوال ته د (پينځه ديرش) آزاد شعر په ځواب کې ډالۍ)

خير دى زړه مات نكړې لېواله ياره
 له ډېرو ډېرو ښه يې
 زما نه خبر سه چې مې زړه لكه غنم چاودلى
 مور وايي
 زويه چې د پلار دې پچه وختله
 نو ته هماغه كال
 ها سوږ ژمي كې
 د لوريينو خداى ډالۍ كړې ماته
 پلار نه مې كال د عسكرى هېروو
 ويل به يې ښه مې دي په ياد چې په هغه اوږي كې
 زموږ پالېز په خوارو نو ختكي كړي وو
 ته ختكي هماغه كال ما ته خاوند راكړلې
 ما گوره !

چې مې كليزه را معلومه نه ده
 ته ښه يې لږ تر لږه تمه لرې
 دومره خويې
 چې د كليزې په بانه چا نه گيله وكوې
 وايه اشنا !
 زه ختكي،

چا ته گرېوان خيرې كړم ؟

د كې ۲۰-۱۳۸۶ كال- كابل

شده ياره

شده ياره وايه خو را پسې بم گرځوي
د خپل د کلي د ماشوم له خولې نه مم گرځوي

قسم لمبه به يې ستا د ږيري تبرک و سيځي
زما په ستروولو ډز خپله قلم گرځوي

شېخه ما ځکه ته پرې ايښې يې او خال پسې ځم
په خوله الله وايي ، لستوني کې صنم گرځوي

خدايزده چې کومه ټينگه غيږه مې درياده سي چې
زما تر مزاره لا رسيږي نه قدم گرځوي

ستا د نښايست زما د غزل ورشو به شاړه نه سي
څو چې د تورو سترگو للمه کې دې نم گرځوي

له اسويلي نه دې د وريت ارمان لوځې راوځي
ملياره خدايزده چې د کومې ميرې غم گرځوي

د کب ۲۵ مه ۱۳۸۲ کال - کابل

غزل

وايه په څه د دريانوشه لالي لاس رپيږي
ځكه چې سته دي څو شملې هلته كې پاس رپيږي

بنكلي د حسن سمندر كې دې څه كوډې سته دي
چې يې له وېرې نه لينگي د هر غواص رپيږي

تندې به ماتې سي جانانه وچكالي به ومري
خير دى كه لا مو سيند سراب دى پرې پراس رپيږي

دا دې د سپينو غاښو ځل دى په خوږه خندا كې
كه د گلابو په هېنداره كې الماس رپيږي

گوره دا شونډې غمړنكې لږ په وار راکوه
ددې درنو وړيو لاندې د زړه آس رپيږي

د غبرگولي ۱۰مه ۱۳۸۶ لمريز لېږديز کال

د مینې لوست

مورجانې بیا یې له ټولګي وویستم
بیا مې ښوونکې،
ټولګیوالو،
آن ها تورې تختې،
راپورې وځندلې

څومره ښه شپه وه
په سبا یې چې ښوونځي ته تللم
تا وېلې شکر خدایه زوی مې مکتبی سوراته
سبا به څنگه ښه ښکارېږي
چې ښوونځي ته درومي
زما خیال ته به
هغه اشنا انځور راغی
چې مې له تېر ژمې
تنګي ذهن کې پټ ساته
لکه کوتره د سخي د زیارت تکه سپینه
لکه زما د الفبی سپاره پاکه درنه
زمونږ ښوونکې د غزلو ښایسته ښاپېری
د ټولګي پاس سر کې ولاړه

موږ ته مينه ښيي
 موږ ته الله
 موږ ته انسان
 موږ ته افغان راښيي
 افغانستان راښيي

موږ د برښنا په مزي ناستو توتکيو په شان
 دغه د مينې سپپاره پسې په شرنگ وايو
 د ښوونځي له پاسه شنه اسمان کې
 د خداى لېږلې څو ملکې زموږ د لوست تورو ته
 سپينو وزرونو کې د حق د نامه رنگ ورکوي
 څو دغه توري ټول راڼه ستوري سي
 او د تيارو لمنه وڅيري د نور په غشو
 ترې د رڼا کمکي تنکي يرغمل ټول خوشې کړي
 وطن رڼا رڼا سي

مورې خبره يې؟
 له زړه مې تورې وينې څاڅي
 چا پکې سته اشنا انځور راته په کاڼو ويشتی
 زما ټولگى،
 زما ښوونځى،

زما ښوونکې مړه ده
 له شنه آسمانه يې د خدای ملکو کړه کړې
 تياره لاماته نه ده
 او د رڼا تنکي کمکي بچونې
 د تروږمۍ سمخو کې تپاته دي

ما ويل چې څنگه تا ويلي وو
 هغه به وکړم
 او د ښوونکې پسې سم به
 نوی لوست تېر کړم
 ما خو گڼل چې د غزل ښاپېرۍ لوست راکړی
 زما په هڅه کې خو داسې ښه ويېونه سته دي
 چې د ښکلاوو د خاوند د نوم په سر پيلېږي
 سم به ښوونکې پسې ووايم
 الله، انسان،
 افغان او گران افغانستان،
 بيا به مې ونازوي
 خو نه پوهېږم ما نه يې څه وپوښتل
 رڼې، رڼې مې ورکتلې هېڅ مې ونه ويل
 دوه، درې، څلور ځل يې هغه خبره وکړه راته
 خو زه پرې پوه نه سوم
 لاس کې قلم يې زما پر مخ وويشته

ما ويل ښوونکې صايب، سبق مې زده دی
 له مټ يو ونيولم،
 غوږ يې را تاو کړ،
 او کوم څه يې وويل

مورجانې ستا د هغې شپې شکرانې يادې راته
 لکه چې دلته شکرانې په سزاگانو اوږي
 زه يې پدې نن له ټولگي وويستم
 چې د ښوونکې، ژبه نه راتلله
 مورجانې ستا په رازده ژبه ولې لوست نه سته؟
 مورې ښوونکې خو ښوونکې ده هر څه به ورځي؟
 خو ولې زما په خبره پوه نه سوه؟
 زه يې له مټ نه رانيولې له ټولگي وويستم
 ما ويل خيال کې مې را کړی لوست به تېر کړم ورته
 الله، انسان، افغان او گران افغانستان به وایم
 ورته به خپل زړه کې را جوړ د ښيښو ښار ښکاره کړم
 خو مورې، گرانې مورکۍ
 مخکې تردې چې خوله مې خلاصه کړم، کوم څه يې وويل
 او ورسره مې خو همزولو ټولگيو الو په کړس
 سپکه خندا وکړله
 هوکې مورکۍ، هغه خبره چې ښوونکې وکړه
 بس لکه کانی يې زما د ښيښو ښار ښک کړ

(اوغان غول) باندې بې پوه سوم نور مې نه ياد پرې
 ځکه اوغان ته څه نږدې شي مې په ذهن کې وو
 ما خو افغان، افغانستان، خټه کې نغښتي لرل
 ځکه همدومره پوه سوم
 هغوی زما د مينې لوست ته سپکاوی وکاوه
 نو مې راکړي کتابونه راته ډېر درانه سول
 لکه د جبر پيټې يې زما پر اوږو زورو اچوه
 قسم نږدې وه نړۍ ملا ځنې مې کړس وباسي
 نور ستا خوږې ژبې ته پر ښه نه يم
 ځکه مې داسې پتيليلې مورې
 چې دا د جبر پيټې
 په تنکو سترې اوږو نه گرځوم
 خو ستا ارمان پوره کوم مورې
 ستا شکرانې د مکتبي زوی به ببځايه نه ځي
 ماته هغه د مينې لوست بس دی
 زه به په دې څلورو
 الله، انسان،
 افغان او گران افغانستان يادوم
 د وخت اور مېږمات کړم
 او پاتې لوست به ستا له ژبې وایم
 ستا له ښوونځي به بريالی ووځم
 بيا به مې ته
 ټولو سيالانو ته

په ګوته ښيي
 او په خواږه غږ په خوږه ژبه به داسې وايي:
 ها چې الله، انسان، افغان، افغانستان وايي
 هغه زما زوی دی
 هغه زما د ژبې
 هغه زما د مينې
 هغه زما د پېرزوينې له ښوونځي وتلی
 هغه به هېڅکله څوک مات نکړي
 ځکه هغه زما ارمان ته په درنه کتلي
 هغه زما په ژبه لوست کړی دی
 دا مکتبي دا دنگ څنار زما د لاس نښه ده

د غبرګولي ۱۰مه ۱۳۸۲ لمریز کال

مليار حكمت الله نو ميرم. په كال ۱۳۴۵
كي مي د كابل په ښار كي د رحمت الله
كاكي په كورنۍ كي سترگي نړۍ ته
پرانستلي. لومړنۍ - منځنۍ او لوړې
زده كړې مي د كابل په ښار كي بشپړې
كړي دي. د بنسټو ادب د ننگه شعر له يون
سره له كال ۱۳۷۰ څخه راپدېخوا ملگري
يم. لومړنۍ بشپړه شعري ټولگه مي د
خپراوي په كاني د ښكلي كېدلو څخه تر
مخه د طالبانو د راپرځېدو وروسته
د غرو خوراك شوه. لنډو كيسو ليكل
مي له ۱۳۷۷ څخه راپدېخوا پيل كړي.
او ايله مي دوه لنډې كيسې ليكلي دي
چې د داستانونو په مجله كي خپرې
شوي دي. لومړنۍ شعري ټولگه مي
دادې ستاسو مخې ته ايښې.
ټولگه مي وولې او كه چيري ستاسو د
نظرونو نه خپل درانه نظرونه په لاندې
پته راوبړئ.

hmalvar@yahoo.com

د پرته مښه !

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library